

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, PROSINAC 2012. ■ GODIŠTE VI ■ BROJ 37 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA **2**

Održan Studijski dan o
Katekizmu Katoličke Crkve

Hodočašće hrvatskih
branitelja, vojske i policije
u voćinsko svetište

Misa zahvalnica za Domovinu
i slobodu generala

ŽIVOT MLADIH **16**

Predbožićna radionica
djece i roditelja Katoličke
osnovne škole

OBITELJ **19**

Obitelj Dražena i Marice
Siroglavić iz župe Oriovac

GOSPODARSTVO **20**

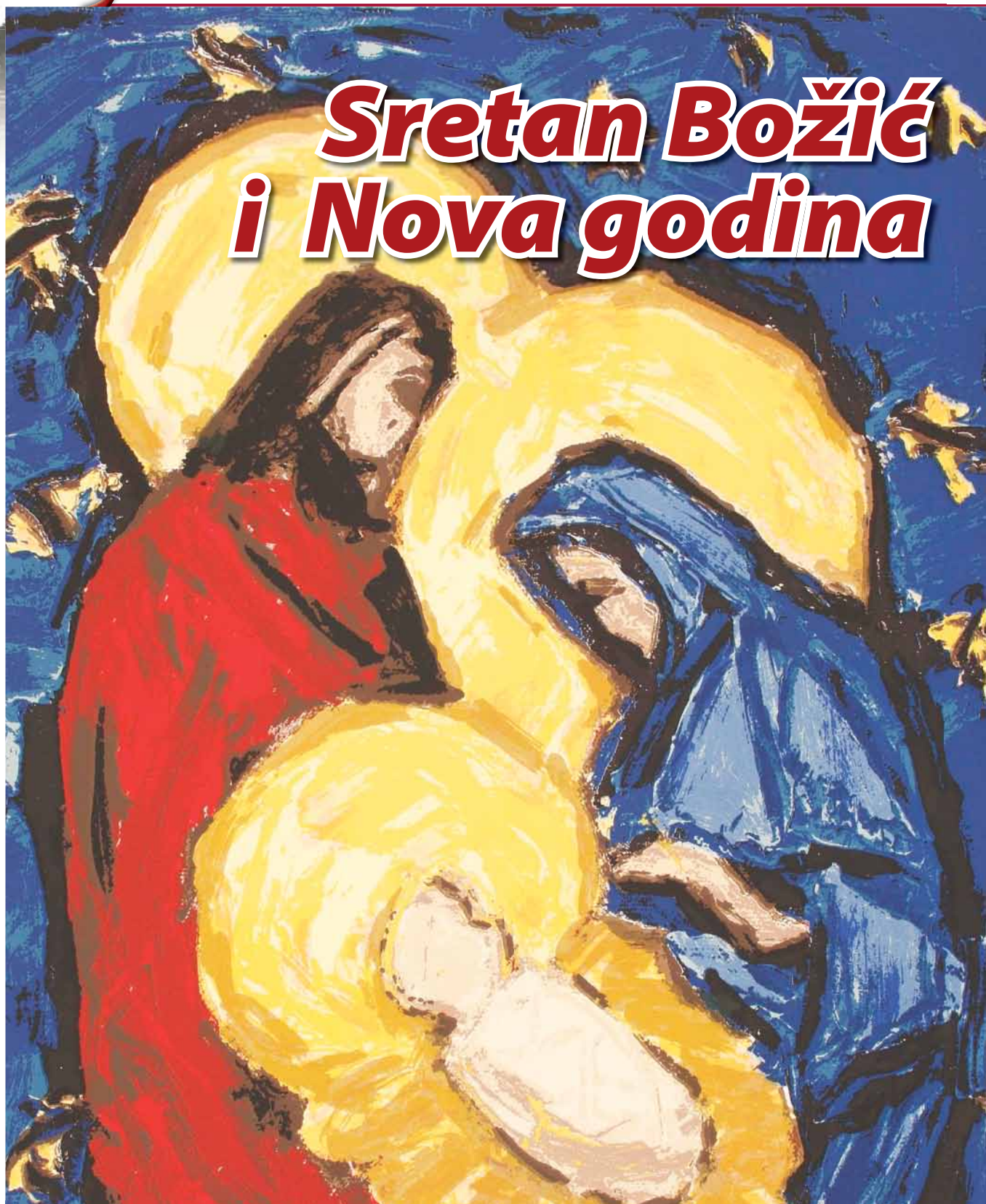
Antun Irić – privatni
poduzetnik iz Gornje Obriježi

ŽUPNI SLIKOPIS **21**

U posjeti Župi sv. Katarine
u Gaju

KULTURA **22**

Otvorena izložba u Zavičajnom
muzeju Slatina

Sretan Božić i Nova godina

*Na Božić u Godini vjere svrstajmo se među jednostavne
i siromašne pastire te svjetlom vjere iznova otkrijmo
bogatstvo i izazov ljepote, radosti i smisla Božje ljubavi,
objavljene u nemoćnome djetetu siromašne betlehemske obitelji.*

(Iz Poruke biskupa Antuna Škvorčevića)

Pogledajmo što se to dogo

Časna braćo svećenici i đakoni, poštovani redovnici i redovnice,
cijenjeni vjeroučitelji i bogoslovi, draga braćo i sestre!

*Radosna srca čestitam vam
Božić u Godini vjere!
Neka i vas, poput pastira u
noći Isusova rođenja, »slava
Gospodnja obasja« (Lk 2,9)
te vjerom dohvatite dubinu
betlehemskega događaja
i budete dionicima velike
Božje ljubavi darovane
u Sinu.*

1 Pastirski božićni izazov

Na božićnoj misi polnoćki svečano naviještamo zapis sv. Luke o Isusovu rođenju. Evangelist, naznačujući povijesni okvir toga događaja, tek usput spominje rimskoga cara i još neke svjetske moćnike, a jednostavnim i siromašnim pastirima posvećuje posebnu pozornost. Po čemu bi oni bili važniji od drugih? Pomnije promotrimo evanđeoski zapis kako bismo se u *Godini vjere* snažnije uključili u otajstvo Božića.

Evangelist Luka svjedoči da je u noći Isusova rođenja, Gospodnja slava najprije obasjala pastire. Pristupio im je anđeo i obznanio blagu vijest, veliku radost za sav narod. Protumačio im je kako je rođeno dijete – Spasitelj, Krist, Gospodin. Ta anđeoska vijest pokrenula je pastire te su pohitali, pronašli Mariju, Josipa i novorođenče, a potom započeli prenositi i svjedočiti ono što su vidjeli i što im je rečeno o tome djetetu. Vratili su se, kaže evangelist, »slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je rečeno« (Lk 2,19). Cilj je, dakle, svetoga pisca posvjedočiti da su pastiri – prosvijetljeni svjetlom odozgor – postali ljudi velike nutarnje sposobnosti, ljudi pronicljiva duha koji u događaju Isusova rođenja prepoznaju Božji zahvat koji nadilazi naravni svijet te ga prihvaćaju vjerom i postaju dionicima djela spasenja.

2 Pogledom vjere do istinskoga Božića

Papa Benedikt XVI. u svojoj nedavno objavljenoj knjizi *Djetinjstvo Isusovo* (Split, Verbum, 2012.) na jednostavan ali snažan način tumači određene pojedinosti o pastirima u Lukinu evanđelju. Činjenicu da su pastiri prvi došli k jaslicama, Sveti Otac obrazlaže njihovom blizinom mjestu Isusova rođenja izvan grada. Ali, papa dodaje važnu napomenu: »Oni su ne samo izvanjski, nego i iznutra živjeli bliže događaju od građana koji su mirno spavali. Ni iznutra oni nisu bili daleko od Boga koji je postao dijete. S time se podudara i to

da su oni pripadali siromasima, jednostavnim dušama, koje je Isus proglasio blaženima, jer je poglavito njima dan pristup Božjoj tajni (Lk 10,21s). Oni predstavljaju Izraelove siromahe, siromahe uopće: prvu Božju ljubav« (nav. dj. str. 84).

Pastirsku nutarnju blizinu Bogu valja prepoznati i u odlučnosti kojom oni idu prema jaslicama uzajamno se bodreći: »Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin« (Lk 2,15). O kakvome je pogledu riječ? Iskustvo čovječanstva svjedoči

dilo

(Lk 2, 15)

nam da se čovjeku i stvarnosti može pristupiti na različite načine, ali da su oni na najdubljoj razini dohvatljivi samo onom moći duha koju zovemo vjera, odnosno – darom Božjim koji nije u suprotnosti s razumom nego mu je potpora u traganju za cjelovitom istinom – kako svjedoče mnogi veliki umovi do danas. Na javnoj razini betlehemske događaje nije neobičan i privlačan. Sve izgleda prozaično do nepoželjnosti: staja, skromna obitelj koja nema mjesta u svratištu, rođenje djeteta položenoga u hladne jaslje. No, anđeo naviješta prave dimenzije zbivanja i proglašuje da se u novorođenome krije Spasitelj, Krist, Gospodin, a dijete povijeno i položeno u jaslje znak je velikoga Božjeg zahvata. Pastiri su u štali pronašli nemoćno dijete u kojemu je na djelu nevidljiva Božja ljubav što nas je pohodila. Sveti Otac kaže: »Oni vide iznutra. Vide ovo: ono što je anđeo rekao, istinito je. Stoga se pastiri vraćaju radosni. Slave i hvale Boga za ono što su čuli i vidjeli (usp. Lk 2,20; Nav. dj. str. 92)«. Oni vjerom prihvaćaju anđeosku riječ pa je njihov unutarnji pogled duha na Isusovo rođenje bio prodorniji od pogleda onih koji su ostali na javnoj razini. Vjerom su dokučili domet, značenje i smisao događaja koji mu daje Bog.

3 Pastirska evangelizacija

Zapažamo da evanđelist Luka iskustvom pastira oslikava put kojim se dolazi do vjere u Isusa Krista i pokazuje način kojim se postaje dionikom spasenjskoga djela. Pastiri su prvi evangelizirani ljudi koji potom postaju evangelizatori. Sveti Pavao u Poslanici Rimljanima navodi svojevršni evangelizacijski redoslijed kako ga ostvaruje Crkva nakon Isusova uskrsnuća. »Ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Doista, srcem vjerovati opravdava, a ustima ispovijedati spasava. (...) Jer: tko god prizove ime Gospodnje bit će spašen. Ali kako da prizovu onoga u koga ne

Evangelizacija poslanjem i služenjem Crkve neprekinuto traje u svijetu već dvije tisuće godina. Crkva ustrajno naviješta Isusa Krista, kojega prihvaćaju brojni ljudi potpomognuti Božjim darom nutarnjega svjetla. Oni vjerom vide i čuju objavu Božju, krste se, u svetoj euharistiji hvale i slave Boga te Isusa Krista svjedoče životom.

povjerovali? A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli? Kako pak da čuju bez propovjednika? A kako propovijedati bez poslanja? (...) Dakle, vjera po poruci, a poruka riječju Kristovom« (Rim 10, 13-17).

Evangelizacija poslanjem i služenjem Crkve neprekinuto traje u svijetu već dvije tisuće godina. Crkva ustrajno naviješta Isusa Krista, kojega prihvaćaju brojni ljudi potpomognuti Božjim darom nutarnjega svjetla. Oni vjerom vide i čuju objavu Božju, krste se, u svetoj euharistiji hvale i slave Boga te Isusa Krista svjedoče životom. Drugi nas vatikanski sabor podsjeća da su uz zaređene službenike, biskupe, svećenike i đakone, svi kršćani uspostavljeni za navjestitelje i svjedoke Isusa Krista, poslani za evangelizatore koji uvijek moraju biti svjesni da nisu oni ti koji daju snagu svome govoru i svjedočenju, nego je to sam Isus Krist. *Godina vjere* potiče nas da se obnovimo u toj svijesti i dostojanstvu te da ispitamo nastojimo li naše kršćansko poslanje u obitelji i društvu ostvarivati zauzetošću i uvjerljivošću pastira. Potaknut njihovom hitnom k jaslicama Sveti Otac postavlja pitanje i nama: »Koji to kršćani danas hitaju kada se radi o Božjim stvarima? Ako nešto zaslužuje hitnu – jamačno nam to evanđelist želi potihom reći – onda su to upravo Božje stvari« (nav. dj., str. 91). Vjerujem da je među ostalim pastoralnim programima i čitanje ulomaka iz *Katekizma Katoličke Crkve* – u našim župama svake nedjelje prije svete mise tijekom *Godine vjere* – izraz svojevršne hitne glave Božje stvari, da je to očitovanje gorljivosti za Isusa Krista i nastojanje da se što bolje osposobimo za vršenje krsnoga evangeli-

zacijskoga poslanja. To je naš odgovor na poziv pape Benedikta XVI. i poticaj Opće biskupske sinode, održane u Rimu u mjesecu listopadu ove godine.

4 Evangelizacijska snaga ljubavi

Braćo i sestre. Na Božić u *Godini vjere* svrstajmo se među jednostavne i siromašne pastire te svjetlom vjere iznova otkrijmo bogatstvo i izazov ljepote, radosti i smisla Božje ljubavi, objavljene u nemoćnome djetetu siromašne betlehemske obitelji. Pomoći će nam to da svoju vjeru uvjerljivije pretočimo u život te svjedočimo evanđeoske vrijednosti – središte kojih je ljubav. Zacijelo ste se puno puta uvjerali da čovjek u materijalnom izobilju ali bez ljubavi – ostaje siromašan. Jedino ga Božja ljubav može uzdići do punine postojanja, istinske slobode koja uz ništa nije vezana. Mogli ste to iskusiti i u pripravi za ovogodišnji Božić tijekom *Tjedna siromašnih* u našoj Biskupiji, napose vi koji ste se odazvali mojemu pozivu te ste u središte uma i srca stavili siromašne, starije i bolesne, posjetivši ih s ljubavlju. Tim ste činom promijenili sebe i njih, ostvarili ste Božić betlehemske pastira u čijim je srcima zasjala Božja ljubav očitovana u Sinu, Spasitelju, Kristu i Gospodinu. Božić pomaže shvatiti koliko nam je danas u Hrvatskoj potreban upravo takav pristup svakodnevi. Požurimo se odjelotvoriti ga!

Uz molitvu da Bog blagoslovi sva vaša plemenita nastojanja u 2013. godini i učini ih uspješnim, srdačno Vas u Gospodinu pozdravljam.

+ Antun Tominović
Vaš biskup Antun

U Požegi, 15. prosinca 2012.

U POŽEGI ODRŽAN STUDIJSKI DAN O KATEKIZMU KATOLIČKE CRKVE

To je silno važna knjiga jer nam svjedoči iskustvo Crkve,

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Studijski dan o Katekizmu Katoličke Crkve održan je 1. prosinca u požeškoj Dvorani sv. Terezije Avilske. Bila je to prigoda da se u Požeškoj biskupiji, u skladu s Notom Kongregacije za nauk vjere, sustavno i temeljito iznova približi sadržaj Katekizma Katoličke Crkve svećenicima, đakonima, redovnicima, redovnicama, vjeroučiteljima i voditeljima crkvenih udruga koji su za ovu prigodu pristigli iz svih dijelova Biskupije. Na početku je Zvonimir Zelenika, vršitelj dužnosti voditelja Pastoralnog centra Požeške biskupije kratko predstavio program. Potom je biskup dr. Antun Škvorčević predvodio Službu riječi, protkanu geslom „Umnoži nam vjeru“, a dr. Tomislav Ivančić održao nagovor, duhovni poticaj za nadolazeće došašće u Godini vjere.

Budnost i rast u vjeri

– Radostan sam što nas Godina vjere s brojnim programima i na različitim razinama okuplja u zajedništvu naše požeške mjesne Crkve. Među njima ovaj današnji susret

ima posebno značenje kazao je biskup te nastavio: „Ovaj Dan nije tek prigoda da nešto naučimo o Katekizmu Katoličke Crkve, nego dragocjeni trenutak duhovnog nastojanja oko *raspirivanja milosnog dara Božjega koji je u nama po polaganju ruku* (usp. 2 Tim 1,6). To je formacijski susret u Godini vjere koji želi poslužiti našoj cjelovitoj budnosti i rastu u vjeri, na razini intelekta, duha, duše i savjesti. To se može ostvariti samo vašom raspoloživošću i otvorenošću srca za Boga, svjetlom i snagom Duha Svetoga, kojega molim za sve sudionike ovoga Dana.“

Biskup je dodao da je znakovito da se Studijski dan održava na svršetku jedne i početku nove liturgijske godine. –Napustiti nam valja ono što je vjernički onemogućilo, umorilo se, zamrlo ili zalutalo. Oči nam valja okrenuti stvarnosti svijeta i budućnosti koja dolazi iz Božjih mogućnosti, ohrabriti se, obnoviti i osnažiti u vjeri, odjelotvoriti je u ljubavi dok iščekujemo *novu nebo i novu zemlju* (Otk 21,1), za kojom usred prijetećih ljudskih bezizglednosti duboko čezne hrvatski čovjek.

Podsjeća nas pisac Poslanice Hebrejima: *A vjera je već neko imanjenje onoga čemu se nadamo, uvjerenost u zbiljnost kojih ne vidimo* (Heb 11,1). Ako se vjerom ulazi u stvarnost koja nadilazi našu zemaljsku razinu postojanja i postaje dionikom iskustva punine života u zajedništvu s Bogom, tada nema važnijega posla, nego baviti se njome, kako bismo u suvremenom svijetu živjeli i svjedočili pravu i potpunu vjeru Isusove Crkve, oživjeli u duhu II. vatikanskog sabora o 50. obljetnice njegova otvorenja – istaknuo je biskup zahvalivši svima koji su došli na Studijski dan kako bi jedni drugima posvjedočili koliko žele

biti ostvareni ljudi upravo putem vjere, učvrstiti se u zajedništvu Isusove Crkve snagom njegova Duha, biti vjerni i vjerodostojni poslanici Isusova evanđelja.

Svjedočanstvo života

Na ovaj susret, obrazložio je biskup, potaknuo nas je papa Benedikt XVI. koji je u Apostolskom pismu *Porta fidei* izrazio želju da Godina vjere „pobudi u svim vjernicima nadahnuće da ispovijedaju vjeru u punini i s obnovljenim uvjerenjem, s pozudanjem i nadom, (...) da svjedočanstvo života vjernika bude sve vjerodostojnije“. Kako bi promaknula ostvarenje navedene želje Svetog Oca, Kongregacija za nauk vjere preporučila je da se u svim biskupijama svijeta organizira studijski dan posvećen Katekizmu Katoličke Crkve. Biskup je na početku zahvalio svim predavačima, a posebno dr. Ivici Pažinu za oblikovanje programa i njegova sadržaja.

Prvi je svoje izlaganje na temu „Katekizam Katoličke Crkve i život u duhu“ iznio prof. dr. Tomislav Ivančić. On je u svome izlaganju istaknuo da je u središtu Katekizma osoba Isusa Krista te da onaj koji želi evangelizirati, treba imati iskustvo njega živoga, a poruku Evanđelja popratiti svjedočanstvom života. Bez toga izrečena poruka nema snage i nije uvjerljiva. Govoreći o samom Katekizmu Katoličke Crkve prisjetio se povijesti njegova nastanka, prije svega njegove povezanosti s II. vatikanskim koncilom te ustvrdio da se danas osjeća nedostatak prvog navještaja vjere, evangelizacije što je profesor Ivančić usporedio sa sijanjem sjemena a katehizaciju kao zalijevanje. Kazao je da svećenici i vjeroučitelji katehiziraju, trude se oko njive, zalijevaju i okopavaju, a nema roda jer je izostao prvi evangelizacijski navještaj, nije posijano sjeme koje bi onda moglo rasti. Nadalje je istaknuo iznimnu važnost četvrtog poglavlja o molitvi Katekizma Katoličke Crkve. Naglasio je kako o molitvi ne treba učiti već ju je potrebno prakticirati.

Protkan Pismom

Program Studijskog dana nastavljen je izlaganjem dr. Ivice Pažina koji je govorio na temu „Katekizam Katoličke Crkve u svjetlu nove evangelizacije“. Na početku svoga izlaganja prisjetio se bostonskog nadbiskupa Bernarda Francisa Lawa koji je na sinodi biskupa 1985. predložio izradu novog Katekizma za cijelu Crkvu te reakcije s raznih crkvenih strana na samu ideju o njegovoj izradi. Tumačeći Katekizam dr. Pažin je istaknuo kako on sadrži srž katoličke vjere u čijoj sveobuhvatnosti leži blještavilo istine. Govoreći o novoj evangelizaciji spomenuo je kako živimo u

življeno tijekom dvije tisuće godina u snazi Duha Svetoga

vremenu postmoderne, obilježene individualizmom koji je postao svojevrsnim članom današnjih domova sa svim popratnim efektima na suvremenog čovjeka čija se vjera pokatkad očituje kao relikv djetinjstva, te se osjeća potreba za novom evangelizacijom već krštenih. U završnom dijelu svoga izlaganje dr. Pažin iznio je opasku kako smo se u dosadašnjem radu prema Katekizmu ophodili nedovoljno, upotrebljavajući ga tek za povremeno citiranje.

Na okruglom stolu bibličar dr. Karlo Višaticki govorio je na temu „Kršćanska vjera nije religija knjige“. Istaknuo je da je osoba Isusa Krista središte kršćanske vjere za razliku od Islama ili Judaizma. Nadalje, tumačeći odnos Svetog pisma i Katekizma Katoličke Crkve primijetio je kako Katekizam tek u 8 brojeva govori o Svetom pismu što je na prvi pogled malo, no s druge strane Katekizam sadrži 4208 citata iz Svetog pisma i to 854 starozavjetnih i 3354 novozavjetnih. Zaključio je kako nisu u pravu oni koji tvrde da Katekizam nema odgovarajući odnos prema Svetom pismu jer je „protkan Pismom, a to je nešto pozitivno i organski uklopljeno u dokument crkvenog učiteljstva.“

Izvornost i izvrsnost

Potom je dr. Zvonko Pažin progovorio na temu „Liturgijski život Crkve u Katekizmu“. Na početku svog izlaganja postavio je pitanje slavimo li „tužnu hvalu Bogu“ i živimo li liturgiju kao neko izvanjsko ostvarivanje strogih propisa? Iznoseći sadržaj Katekiz-

ma kazao je da je „bogoslужbe vršenje Kristove svećeničke službe“, a svako liturgijsko slavlje, kao slavlje Krista svećenika, sveto je djelo čijoj izvornosti i izvrsnosti nije ravno niti jedno drugo djelo Crkve.

Sljedeći izlagač na okruglom stolu bio je dr. Vlatko Dugalić s temom „Biblijski moral u Katekizmu Katoličke Crkve“. U uvodu je istaknuo kako se pitanje moralne danas rijetko ističe i nerado spominje. Dao je povijesni presjek moralke koju se promatralo kao dio teologije uklopljen u njezin opći pojam. Tek na II. vatikanskom saboru u dokumentu „Optatamtotius“ donesene su smjernice za njezinu obnovu. Znanstveno izlaganje moralne teologije treba temeljitije hraniti naukom Svetoga pisma. Ona treba rasvijetliti uzvišeni poziv vjernika u Kristu i njihovu obavezu da u ljubavi donesu plod za život svijeta – poručio je dr. Dugalić.

Zahtjevnost Katekizma

Studijski dan zaokružen je izlaganjem dr. Ivice Raguža na temu „Katekizam Katoličke Crkve – plod Drugog vatikanskog koncila“. Kazao je kako vjera nije isključivo iskustvo pojedinca već iskustvo Isusa Krista u Crkvi te je stoga Katekizam polazna točka za navješćanje. Potrebno je vjeru usvojiti i životom je svjedočiti, a to traži puni osobni angažman. Katekizam u osobnom životu vjere mora pronaći mjesto, jer naša vjera nije individualistička već smo usmjereni na zajednicu i tu nam Katekizam pomaže. Govoreći o kritici da je Katekizam

zahtjevan, napomenuo je da ni vjera ni Sveto pismo nisu ništa manje zahtjevni.

Nakon zanimljive rasprave biskup Škvorčević uputio je zaključnu riječ. -Osjetio sam mnogo nedoumica u pitanjima koja ste postavljali, i nesigurnosti s obzirom na vjeru. Svakome od vas usudujem se reći: Ti jesi vjernik! No, jesam li vjernik onoliko i onako kako bih to želio i trebao biti? Svatko od nas zna da je moguće biti bolji vjernik jer nam je Bog to upisao u srce. Nema kriterija po kojima se može izmjeriti je li neki svećenik, vjeroučitelj ili netko drugi dovoljno dobar vjernik. Isus kaže da se po plodovima prepozna stablo. Ali, duboko smo svjesni kako smo bića ranjena zlom te svoju vjeru kao dragocjeni dar Božji nosimo u krhkim, glinenim posudama – kako bi rekao sv. Pavao, ona živi u sjeni, praćena našim nemoćima i nesposobnostima. Stoga uvijek vrijedi vapaj oca bolesnog dječaka iz evanđelja: 'Gospodine, vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!' Upravo zato što smo slabi, svoju vjeru trebamo u molitvi trajno Bogu povjeravati, moliti ga da nam je ušćuva i ojača, pomogne da raste – kazao je biskup Škvorčević.

Istaknuo je kako Katekizam nije istovjetan sa Svetim pismom, Božjom objavom danom riječima i djelima, zapisanoj po nadahnutim svetim piscima, završenoj s posljednjim apostolom ali je on silno važna knjiga jer nam svjedoči iskustvo Crkve, življeno tijekom dvije tisuće godina u snazi Duha Svetoga s obzirom na cjelovit sadržaj pologa vjere. Biskup je pozvao sve okupljene da se svakodnevno služe Katekizmom Katoličke Crkve za osobni život i u naviješćanju evanđelja, ohrabrio ih u njihovu djelovanju te potaknuo na ustrajnu molitvu po kojoj jedino vjera može živjeti i rasti. Zahvalio je profesorima s Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu te istaknuo kako je njihovo današnje sudjelovanje u programu jedno od svjedočenja povezanosti i suradnje u Đakovačko-osječkoj crkvenoj pokrajini.

HODOČAŠĆE HRVATSKIH BRANITELJA, VOJSKE I POLICIJE U VOĆINSKO SVETIŠTE

Poigrava li se to netko u Hrvatskoj pravdom i čašću žrtava

Piše: Josip Homjak

Na 21. obljetnicu razaranja Voćina, rušenja crkve i ubojstva nedužnih civila održano je 13. prosinca hodočašće hrvatskih branitelja, hrvatske vojske i policije. Uz njih je sudjelovala i rodbina voćinskih žrtava te nositelji javnih dužnosti, među kojima je bio saborski zastupnik Tomislav Žagar, izaslanik ministra obrane brigadir Siniša Jurković, izaslanica ministra branitelja Nevenka Benić, izaslanik ministra policije Mario Župan, požeško-slavonski župan Marijan Aladrović, virovitičko-podravski župan Tomislav Tolušić, iz Udruge roditelja poginulih branitelja Republike Hrvatske Lucija Korber i Anda Oljačić, admiral Davor Domazet Lošo, general Marko Lukić. Slavlje je predvodio biskup Antun Škvorčević s desetak svećenika, među kojima je bio prepošt Stolnog kaptola u Požegi i apostolski protonotar Josip Devčić, arhidiakon slavonsko-podravski i slatinski župnik msgr. Vladimir Škrinjarić, slatinski dekan i novobukovički župnik Dražen Akmačić te vojni kapelani iz Požege i Vinkovaca. Program hodočašća započeo je kod križa na brijegu iznad crkve zvanom Prebenda gdje su se okupili svi hodočasnici a članovi povijskih postrojbi sa svojim stjegovima.

Duboka zahvalnost

Biskup je u pozdravnoj riječi spomenuo kako je stisnula voćinska zima te je fizički hladno i dodao da je teža zebnja koju smo donijeli u srcima zbog zločina koji je počinjen u Voćinu. -Stojimo na jednom od mjesta gdje su pobunjeni Srbi uz potporu Jugoslavenske narodne armije izvršili teška zlodjela nad Hrvatima. Na današnji dan prije 21 godinu dovršili su višednevno okrutno ubijanje nedužnih ljudi, uništili brojne kuće i druga dobra te do temelja razorili crkvu sagrađenu u 15. stoljeću, svetište Gospe Voćinske. Upućujem poseban pozdrav poštovanja i suosjećanja roditeljima i drugim članovima obitelji ubijenih nedužnih voćinskih ljudi i poginulih hrvatskih branitelja, članovima HVIDRE, svim drugim hrvatskim braniteljima, predstavnicima hrvatske vojske i policije te svima vama koji ste se došli sjediniti s Isusovom Majkom, našom Gospom Voćinskom i moliti za pokoj plemenitih poginulih i ubijenih ljudi, za mir u srcima, dobro hrvatske domovine. Ovogodišnje hodočašće izraz je i duboke zahvalnosti Bogu i Blaženoj Djevici Mariji što je po oslobađajućoj presudi haškoga suda vraćena čast hrvatskim generalima Anti Gotovini, Mladenu Markaču i drugim braniteljima, te dostojanstvo Do-

movinskom ratu kao legitimnom pothvatu obrane od agresije na Hrvatsku. Povjermimo naše generale i sve druge hrvatske branitelje zagovoru Isusove Majke, posebno one koji su u teškim duhovnim, zdravstvenim ili materijalnim poteškoćama – kazao je biskup.

Gdje je pravda i čast žrtve?

U nastavku svog obraćanja podsjetio je da to što još uvijek nisu pronađeni i dovedeni pred sud počinitelji voćinskih i nekih drugih zločina, ispunja nas zabrinutošću, jer očituje nespremnost dijela odgovornih ljudi i ustanova u Hrvatskoj da niti nakon dvadeset godina ne nastoje oko uspostave pravde i zadovoljštine žrtvama etničkog čišćenja nad Hrvatima. -Zločin nad bilo kojom osobom, pripadnikom bilo kojeg naroda ili vjere jednako je zločin, vrijedan jednakog postupanja. Teško se oteti dojmu da se netko u Hrvatskoj poigrava pravdom i čašću žrtava za neke osobne ili grupne ciljeve. Dok tražimo jednaku pravdu za sve žrtve, ne želimo danas na ovom hodočašću zbog dostojanstva samih žrtava i čistoće spomena na njih podržavati u svom srcu osjećaje mržnje ili osvete, nego moliti za slobodu u našim dušama od diktata zla. Zauzvali smo se pred ovim ranjenim križem da bismo zajedno s vjernom Isusovom i našom Majkom oplakali nedužne žrtve, iskazali im ljubav i molitvom ih položili u ruke Boga živoga, povjerali ih Isusovoj žrtvi na križu i pobjedi uskrснуća. Neka Gospodin osposobi naše srce za milosrđe i praštanje, te s raspoloženjem kojim je Marija stajala pod križem uzmognemo iskazati svoje veliko poštovanje i zahvalnost prema žrtvama i braniteljima, a za njihove najbliže moliti utjehu – kazao je biskup.

Liječenje hrvatskih rana

Nakon molitve krenula je procesija branitelja, vojske i policije te drugih hodočasnika prema svetištu Gospe Voćinske. Pred Memorijalom „U majčinu naručju“, podignutom pokraj Gospinog svetišta voćinskim žrtvama, održan je program spomena i molitve na njih. Biskup Škvorčević je u uvodu rekao da je Požeška biskupija izgradnjom Memorijala uz ponovno podignutu voćinsku crkvu željela posvjedočiti kako „o nama i našoj nedavnoj prošlosti nema zadnju riječ razorna mržnja, nego ljubav graditeljica“. Protumačivši značenje lika žalosne Isusove Majke koja u svoje naručje prima njegovo mrtvo tijelo, spomenuo je kako je ona svojim suosjećajnim srcem u voćinskom svetištu tijekom stoljeća primala i majčinskom ljubavlju liječila mnoge hrvatske rane.

Pobjednička snaga

– Duboko vjerujem da je u svoje naručje primala i nedužne voćinske žrtve, sve poginule

za neke osobne ili grupne ciljeve?

u Domovinskom ratu, združila ih s patnjama svoga Sina, povjerila ih pobjedničkoj snazi njegove ljubavi koja je moćna darovati im puninu života i mir u Božjoj vječnosti. Stoga je ovaj Memorijal izraz naše vjere, očitovanje naše nade i svjedočenje ljubavi prema onima koji su položili svoje živote za našu slobodu – istaknuo je biskup koji je potom pozvao đakona Zdravka Tičila da svojim pjesnički sročnim tekstom, zajedno s mladim recitatorima, podsjeti nazočne na imena ubijenih voćinskih Hrvata. U stihu, pjesmi i molitvi nizana su imena pedeset i jedne osobe za koje je biskup rekao da su oni jednako toliko hrvatskih rana koje još bole, ali i snaga naše slobode u koju su ugrađeni, mučenici koji su podnijeli nasilje, a drugima ga nisu nanosili. Izrekao je za njih molitvu, položio njima u počast vijenac podno Memorijala, a voćinska mladež i druge pobožne duše postavile upaljene lampione. Praćeni voćinskim zvonima koja su se oglasila žrtvama na spomen, hodočasnici su krenuli u svetišnu crkvu.

Ugrađena ljubav

Nakon što su predstavnici braniteljskih udruga postavili tri velike svijeće u čast Gospe Voćinske, biskup Škvorčević započeo je euharistijsko slavlje. U homiliji je kazao kako je temperatura zraka od voćinskih jutarnjih minus dvadeset stupnjeva, pod toplinom sunca dosegla pozitivan predznak, ali da je značajnije što je ljubav Isusove Majke u ovom svetištu i hodočasnička toplina srca učinila da je naše zajedništvo s voćinskim žrtvama otopilo zebnju zbog njihova okrutnog ubojstva. Istaknuo je kako ostaje napast da danas svoju pozornost usredotočimo na zločince i počinjeno zlo te tako budemo ledena srca i daleko od naših ubijenih. Potaknuo je na razmišljanje o njihovoj žrtvi te kazao kako je u Hrvatsku, u njezinu slobodu i dostojanstvo ugrađeno mnogo ljubavi, te da oni koji i danas pokušavaju ledena srca s drugih polazišta i računa pro-

sudivati djelo hrvatskih branitelja, ostaju daleko od istine i nanose im nepravdu.

Savezništvo s Bogom

Spomenuo je da naviještena Božja riječ može pomoći jasnoći i istinitosti našeg pristupa i pogleda onome što nam se dogodilo. Podsjetio je na nemoć kralja Ahaza, prikazana u prvom liturgijskom čitanju u ulomku iz Knjige Izaije proroka, koji se 733. godine prije Krista odlučio ući u savez s Asirskim kraljem koji je unatoč tome porobio Židove i nametnuo štovanje svojih idola. Prorok je opominjao kralja da ostane vjeran Bogu i ne sklapa saveza s poganinom, jer mu je jamstvo povijest njegova naroda, počevši od Egipatskog oslobođenja, da se samo u savezništvu s Bogom konačno pobjeđuje. Biskup je podsjetio na hrvatsku trinaeststoljetnu prošlost, savezništvo s Bogom koje se živjelo po služenju Isusove Crkve te na pobjede - sve do one u Domovinskom ratu i na haškom sudu - ostvarene uz Božju pomoć. Dodao je kako danas u Hrvatskoj određ-

ni javni dužnosnici nemaju osjetljivosti za tu dimenziju te većini hrvatskih građana oduzimaju demokratsko pravo da u javnim školama imaju odgoj svoje djece i mladih u skladu sa svojim vjerničkim uvjerenjem i moralnim načelima.

Dostojanstvo čovjeka

Tumačeći Marijinu otvorenost za Boga, dijalog u koji je ušla s njime i opredjeljenje za ono što dolazi iz njegovih mogućnosti, biskup je kazao kako pojedinci i društvo koji ne isključuju razgovor s Bogom iz javnog života u traganju za odgovorima na teška pitanja ljudskog postojanja, osobito slobode, zla, patnje i smrti, služe na cjelovitiji način dostojanstvu čovjeka, smislu našeg života i djelovanja. Istaknuo je da se hrvatski dijalog s Bogom tijekom trinaest stoljeća na poseban način događao u Marijinim svetišlima po njezinu uzoru te je zamolio Gospu Voćinsku da pomogne kako se on ne bi zaustavio u suvremenim okolnostima. Pri kraju slavlja biskup je pred likom Gospe Voćinske povjerio Isusovoj Majci sve žrtve rata, hrvatske branitelje, domovinu i one koji joj služe. Zauzeti promicatelj i organizator hodočašća branitelja u Voćin, Nenad Križić, predsjednik Zajednice Udruga hrvatskih vojnih invalida Domovinskog rata Virovitičko-podravске županije, zahvalio je biskupu za sve što čini u prilog branitelja te mu predao na dar sliku Gospe Voćinske. U ime Koordinacije Udruga proisteklih iz Domovinskog rata Požeško-slavonske županije umirovljeni brigadir Krešimir Pavelić uručio je biskupu Zahvalnicu za potporu braniteljima i molitvu osobito u prilog slobode naših generala. Biskup je zahvalio obojici darovatelja za zauzetost u organiziranju hodočašća kao i Iliji Nikoliću te Ivici Jergoviću iz Slatine i Mili Bičaniću. Slavlje u svetištu završilo je pjevanjem „Lijepa naša domovino“. Program je nastavljen s komemoracijom, polaganjem vijenaca i cvijeća te govorima kod spomenika voćinskim žrtvama.

PROSLAVLJEN SPOMENDAN BL. JULE IVANIŠEVIĆ U NJEZINOJ RODNOJ ŽUPI

Postala je naša radost i ponos

Piše i snimio: Josip Homjak

U župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu održana je 15. prosinca središnja proslava spomendana bl. Jule Ivanišević i susestara u Požeškoj biskupiji. Euharistijsko slavlje prevodio je biskup msgr. Antun Škvorčević okružen svećenicima Novokapelačkog dekanata. Za ovu prigodu stigla je iz Zagreba skupina sestara Družbe kćeri Božje ljubavi kojoj je bl. Jula pripadala, na čelu s provincijalkom s. Elvirom Tadić. Pridružili su se i vjernici iz okolnih župa, među kojima i skupina iz Župe Kraljice sv. Krunice u Novoj Gradiški, koja je pješice došla u Staro Petrovo Selo.

Uvećana radost

Župnik msgr. Antun Prpić pozdravio je skupinu i druge nazočne vjernike istaknuvši da nam spomendan bl. Jule u župi njezina rođenja i crkvi njezina krštenja uvećava radost u predvečerje treće adventske nedjelje nazvane „Radosna“. Biskup je u uvodu u slavlje podsjetio na velike adventske svećake i proročke likove kazavši da je među njih uvrštena i bl. Jula sa susestrama te kako nam ona može pomoći u pripravi za Božić uzdići dušu Bogu i dublje shvatiti kakvo smo dostojanstvo primili u Isusu Kristu i na koju puninu života smo pozvani, što konačno smijemo iščekivati i čemu se nadati.

Odrekla se same sebe

U homiliji se biskup poslužio istinitim primjerom jedne Hrvatice o kojoj mu je prije određenog vremena pripovijedao jedan poznanik u Münchenu. Došla je prije trideset godina u Njemačku, iskazivala odanost Bogu gotovo svakodnevnim sudjelovanjem na svetoj misi, živjela vjernost obitelji i su-

prugu, rado dolazila na susrete u Hrvatski klub i odlazila u domovinu. Prije nekoliko godina, rekao je, u njoj se dogodio neshvatljiv lom, zatražila je rastavu braka, pridružila se jednom Nijemcu nevjenčano živjeti, ali ne za dugo, prestala dolaziti na misu, istupila iz Katoličke Crkve, počela odvrćati glavu na ulici od hrvatskih poznanika, ne dolaziti u domovinu, odmetnula se od svega svoga, odrekla se roda i Boga te ne zna ni sama čija je konačno postala. Biskup je istaknuo kako je i bl. Jula krenula u svijet, postala redovnicom, živjela u Sarajevu u teškim vremenima, gdje su je 1941. zajedno sa susestrama odveli četnici iz samostana, u Goraždu ubili i bacili u rijeku Drinu. Kazao je biskup da se ona nije odrekla ni Boga, ni roda, svjesna da se tim putem sve gubi, nego se na Isusovu riječ u evanđelju odrekla same sebe, uzela svoj križ, posvema mu bila vjerna, nije ga se sramila niti zanijekala na ovome svijetu, i da je se zasigurno niti Isus Krist nije posramio pred Ocem svojim, nego joj je udijelio slavu nebesku. Postala je naša radost i ponos, osobito nakon što je službeno proglašena blaženom.

Hrabro uzeti križ

Biskup je još spomenuo kako je bl. Jula po svetom krštenju u svojoj župnoj crkvi bila odjevena u svjetlost te je mrak mržnje nije mogao progutati, pobijedila ga je Svjetlom - Isusom Kristom. Još je dodao kako se na njoj ostvarila naviještena riječ sv. Pavla iz Poslanice Rimljanima da nas ništa ne može rastaviti od Isusa Krista, pa ni sama smrt, jer smo krštenjem ušli u zajedništvo njegove ljubavi jače od smrti, te se po njoj u nama ostvaruje njegova „nadmoćna pobjeda“. Na temelju Julina primjera biskup je potaknuo vjernike da tijekom došašća u Godini vjere provjere svoju vjernost Isusu Kristu i Crkvi, naprave račun o svojim opredjeljenjima za istinske vrijednosti života, imaju hrabrosti odreći se sebe, svojih sebičnosti i nemoći, a ne Boga i roda, te po blaženičinu zagovoru hrabro uzeti svoj svakodnevni križ, čvršće biti njegovi u braku i obitelji, odgoju djece i mladih, u politici i gospodarstvu, te se tako svrstati među one kojih se Isus Krist na kraju neće posramiti, nego ih uvesti u puninu svoga života.

Spomen bl. Jule u požeškoj katedrali

Na spomendan bl. Jule Ivanišević i susestara biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz Župe sv. Terezije Avilske i središnjih biskupijskih ustanova, predvodio je euharistijsko slavlje u požeškoj katedrali. U pozdravu je rekao da današnjem adventskom raspoređenju na misi zornici daje posebnu snagu mučeničko svjedočanstvo Jule Ivanišević, prve službeno proglašene blaženice s područja sadašnje Požeške biskupije. Kratko je prikazao njezin život i istaknuo veličinu vjernosti Bogu, Crkvi i redovničkim zavjetima te pozvao vjernike da u Godini vjere po njezinu zagovoru mole za ustrajnost u vjernosti, osobito u poteškoćama.

U homiliji je biskup kazao da povijest tvore ljudi s onim što nose u svom duhu i životnim opredjeljenjima te da bismo se stoga svi trebali više zauzimati za izgradnju svoje osobe nego li stvarnosti oko sebe. Biskup je istaknuo da je Isusova vjernost Ocu, ljubav na križu i pobjeda u uskrnuću događaj koji je povijesti dao konačno značenje jer je čovjeka i sve stvoreno oslobodio ropstva zla i smrti. Podsjetio je na više od četrdeset i pet nedužno ubijenih ljudi u Voćinu prije dvadeset i jedne godine kojih smo se spomenuli prije dva dana, te je naglasio da smisao i njihovoj žrtvi daje ljubav Isusova na križu, kojoj je i bl. Jula povjerila svoju sudbinu te se s njome sjedinila u mučeništvu. Potaknuo vjernike da usred suvremenih sustava sebičnosti i zloće koji hrvatskom čovjeku nameću sudbinu nemoći, čvrsto stoje uz Isusa Krista i proročki djeluju u snazi njegova Duha te poput bl. Jule svjedoče vjernost Bogu ne bojeći se živjeti evanđeoski ni onda kada drugi to preziru ili ih radi toga progone. (Piše i snimio: J. Homjak)

MISA ZAHVALNICA ZA DOMOVINU I SLOBODU GENERALA

Ispisana je još jedna stranica naše povijesti u kojoj se očitovala Božja ruka pomoćnica

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

U subotu 17. studenoga u katedrali sv. Terezije Avilske biskup msgr. dr. Antun Škvorčević predvodio je misu zahvalnicu za domovinu prigodom oslobođajuće presude generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču. Na slavlju je sudjelovalo tridesetak svećenika, među kojima su bili članovi Stolnog kaptola, grada Požege i Katedralnog arhiđakonata, đakoni, redovnice, gradonačelnik Zdravko Ronko, zamjenik ministra zdravlja dr. Marijan Cesarik, predstavnici županijske vlasti, branitelji, te više od pet stotina pjevača iz župa diljem Požeške biskupije koji su imali svoj susret prigodom blagdana sv. Cecilije.

Bog je s nama

Na početku slavlja biskup je pozdravio sve okupljene te izrazio duboku radost zbog oslobođajuće presude hrvatskim generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču.

– Želimo ovom svetom misom zahvaliti Bogu za hrvatsku slobodu, za one koji su položili svoje živote za domovinu i njezino dostojanstvo, zahvaliti Bogu što nam je posvjedočio da je bio s nama i u trenutku kada je sve izgledalo da će završiti poniženjem generala i našega naroda – istaknuo je biskup.

Biskup se na početku homilije prisjetio svoga prošlogodišnjeg susreta s tada pritvorenim generalima u Scheveningenu u Hagu te posvjedočio kako ga je duboko pogodila poniženost ljudi čijom je plemenitošću i žrtvom u agresiji na Hrvatsku ostvarena pobjeda, uspostavljena sloboda.

“Opet smo radosni!”

Prisjetio se i preksinošnjeg slavlja u požeškoj crkvi sv. Lovre kada su se vjernici Požeške biskupije pridružili mnoštvu molitelja u cijeloj Hrvatskoj i po svijetu te nadu svoju položili u Boga da će generali konačnom sudskom presudom biti oslobođeni krivnje. Govoreći o samoj presudi kazao je da se sve odvijalo brzo, gotovo neshvatljivo, nada se uz pomoć Božju ostvarila.

– Zajedno s većinom hrvatskih ljudi jučer sam se silno obradovao što su se naši generali nakon oslobođajuće presude u Hagu, konačno mogli vratiti u Hrvatsku da bi uživali slobodu za koju su se žrtvovali. Radost je preplavila hrvatskog čovjeka, na svim stranama i na različite načine ljudi su očitovali blizinu i simpatiju prema oslobođenim generalima, mnoštva na Jelačićevu trgu u Zagrebu, dirnuta do suza željela su ih zagrliti, zahvaliti im za žrtvu, da bi se potom slila u katedralu i oko nje te s generalima Bogu rekla hvala. Ostvarilo se iskustvo što ga je zapisao Psalmist: ‘Kad Gospodin vraćaše sužnjeve sionske, bilo nam je ko da snivamo. Usta nam bjehu puna smijeha, a jezik klica-

nja. Velika nam djela učini Gospodin: Opet smo radosni!’“ – poručio je biskup.

Narod je znao istinu

Nadalje je biskup Škvorčević okupljane podsjetio kako smo bili svjedoci kako je u nedavnome teškom hrvatskom trenutku molitvom i ljubavlju brojnih ljudi, žrtvom branitelja zaustavljena agresija, ostvarena hrvatska sloboda, obranjeno njezino dostojanstvo.

– Požurili su se oni koji su nakon oslobodilačkih akcija željeli zlodjela pojedinaca pripisati cijelom pothvatu, pretvoriti ga u zločinačku namjeru, oduzeti mu legitimitet, optužiti hrvatsko vodstvo, vojsku i generale. Narod koji je sudjelovao u obrani svoje domovine zna istinu, duboko je osjećao nepravdu načinjenu uhićenjem i suđenjem generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču te se trajno molio da pobijedi istina, borio se za pravdu. Kao i u mnogim drugim teškim povijesnim trenucima, i u nedavnome ratu krunica je bila svjedočanstvo hrvatskih nada u Božju pomoć. Molitvom je bio praćen i cijeli sudski proces generalima, osobito izricanje presude. Cijela se Hrvatska pretvorila u veliko molitveno zajedništvo po katedralama i crkvama, domovima i na ulicama. Tako su se umnožili snažni ‘suradnici istine’.

Sloboda i dostojanstvo

Aktualizirajući poruku evangeoskog teksta biskup je kazao da je narod bio svjestan da su se hrvatski generali nalazili na haškom sudu poput nemoćne udovice iz današnjeg evanđelja pred nepravdnim sucem te da je vjeran Isusovu poticaju “kako valja svagda moliti i nikada ne stati” posvjedočio koliko vjeruje Bogu i u njega polaže svoje nade.

– Iskusio je istinitost Isusove riječi da će “Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar

njihovu” i uvjerio se u tvrdnju sv. Jakova Apostola da “mnogo može žarka molitva pravednikova”. Tako je ispisana još jedna stranica hrvatske povijesti u kojoj se očitovala Božja ruka pomoćnica, a mi postali dionici povijesti spasenja – istaknuo je biskup koji je ovaj događaj povezao s trinaeststoljetnim iskustvom hrvatskoga naroda dodavši kako u vremenima velikih nesigurnosti, ugroženosti i straha, kad vođe nemaju rješenja, većina naroda ostaje svjesna da je tijekom trinaest stoljeća njegova postojanja uvijek ostao s njime Bog kojem je vjerovao i Crkva u kojoj je trajno svjedočio da unatoč svojim slabostima želi biti njegov narod, u molitvi je bio jedno, čuvao svoje dostojanstvo i u bezizglednim situacijama bio pobjednik.

– Ovim svojim slavljem zahvale u požeškoj katedrali za domovinu i za slobodu naših generala, potvrđujemo to raspoloženje vjere, radujemo se još jednoj hrvatskoj pobjedi ostvarenoj uz Božju pomoć, utvrđujemo svoje duhovno zajedništvo kako ne bismo izgubili ni druge bitke toliko važne za opstanak našega naroda, njegovu slobodu i dostojanstvo – poručio je biskup na slavlju koje je završilo molitvom Majci Božjoj za domovinu te pjevanjem hrvatske himne „Lijepa naša domovino“.

U POŽEGI ODRŽANO PREDAVANJE O ZDRAVSTVENOM ODGOJU

Spolnim se odgojem sasvim marginalizira vrijednost obitelji

Piše: Vjekoslav Marić • Snimio: Duško Mirković

Odgajno-obrazovni centar Požeške biskupije organizirao je 11. prosinca predavanje za učitelje, profesore, djelatnike i roditelje učenika Katoličke osnovne škole i Katoličke klasične gimnazije o uvođenju zdravstvenog odgoja u javne osnovne i srednje škole te o brojnim nedorečenostima programa, kao i suprotnim stavovima glede kršćanskog poimanja spolnog odgoja. Predavanje je u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi održao prof. dr. Vladimir Dugalić s Bogoslovnog fakulteta u Đakovu.

Problematičan četvrti modul

Susret je započeo molitvom, a potom je upravitelj Odgajno-obrazovnog centra Ivica Žuljević pozdravio predavača, roditelje i prosvjetne djelatnike. U uvodu predavanja profesor Dugalić je objasnio kako zdravstveni odgoj nije nepotreban te je ustvrdio da su njegova prva tri modula koja govore o zdravlju, prehrani, ovisnosti i nasilju, sasvim korektna. Problem nastaje, nastavio je, kod četvrtog modula zdravstvenog odgoja, koji se odnosi na spolni odgoj. Predavač je istaknuo kako je program spolnog odgoja u potpunosti suprotnosti s kršćanskim poimanjem spolnosti te da takav sadržaj teži k stvaranju tzv. otvorenog društva gdje nije bitan spol, nego rod.

Rušenje identiteta

Spolnim odgojem se nastoji dekristijanizirati društvo kako bi se kod nas izgubio kršćanski, ali i nacionalni identitet. Prestaje biti bitna hrvatska tradicija. Nadalje je prof. Dugalić govorio o štetnosti koju može prouzrokovati spolni odgoj jer su po

njemu homoseksualnost, biseksualnost i transeksualnost sasvim normalne pojave, a pod odgovornom spolnošću se uopće ne spominje ljubav, već je svedena samo na fizičku razinu. Spolnim se odgojem sasvim marginalizira vrijednost obitelji kao i njezina uloga u odgajanju djeteta. Predavač je zaključio da se trebamo oduprijeti ovom nametnutom programu koji nije u duhu, ne samo kršćanstva, nego i demokracije, i koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, kao i Obiteljskom zakoniku.

Roditeljski angažman

Pozvao je roditelje da udruže svoj glas protiv ovakvog oblika zdravstvenog odgoja te da povuku sve poteze, pa i one pravne, kako bi se spriječio ovakav oblik odgoja za dobrobit svoje djece jer roditelji su jedini odgovorni za odgoj svoga djeteta. Nakon predavanja razvila se plodna rasprava. Susret je završio duhovnim nagovorom u kojem je predavač istaknuo važnost i ulogu obitelji u odgoju djece, osobito njihovu uvođenju u život vjere prateći liturgijsku godinu.

Biskup Antun Škvorčević uputio okružnicu o zdravstvenom odgoju u školama

Roditeljima se oduzima pravo na odgoj svoje djece u skladu s kršćanskim uvjerenjem

U nedjelju, 25. studenog u svim crkvama Požeške biskupije na početku euharistijskih slavlja čitana je Okružnica kojom je biskup dr. Antun Škvorčević želio pomoći vjernicima, prvenstveno roditeljima da se što bolje upoznaju s problemima koji su nastali uvođenjem zdravstvenog odgoja u javne škole Republike Hrvatske.

Uznemireni roditelji

U Okružnici biskup kaže: „Poznato vam je da je ministar znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske minolog 27. rujna, nakon što je već započela školska godina, odredio da se uvede zdravstveni odgoj u sve osnovne i srednje škole. Način na koji je to učinio i sadržaj koji je propisao za sve učenike i učitelje, uznemirio je brojne roditelje, školske djelatnike, vjeroučitelje i druge ljude u Hrvatskoj, jer je oduzeo većini roditelja pravo da osigura odgoj

svoje djece u skladu s njihovim kršćanskim uvjerenjem. Hrvatski biskupi na svom nedavnom plenarnom zasjedanju razmotrili su to pitanje i – dijeleći zabrinutost s roditeljima – uputili Pismo predsjedniku hrvatske Vlade kojim su ustali u zaštitu njihovih prava na odgoj vlastite djece.“

Kome škola služi?

Biskup potom navodi sadržaj toga Pisma u kojem se upozorava na nedemokratski način uvođenja spornog zdravstvenog odgoja, bez konzultacije s roditeljima, kao da bi škola trebala služiti vlasti, a ne vlast školi. Podsjeća na važnije međunarodne dokumente čiji je potpisnik Republika Hrvatska, posebno one Ujedinjenih naroda i Europske unije te ugovor Republike Hrvatske i Svete Stolicе o pravu roditelja da sami odlučuju o odgoju svoje djece u skladu sa svojom vjerom te ističe da je odredba ministra zna-

nosti, obrazovanja i sporta povreda tih prava.

Nadalje se upozorava da program odgoja govori o ljudskoj spolnosti s neprihvatljivih polazišta jer joj ne pristupa s ciljem izgradnje cjelovite ljudske osobe utemeljene na moralnim načelima i prirodnim zakonima, nego pruža problematične informacije s dalekosežnim posljedicama. Biskup Škvorčević zaključuje Okružnicu riječima: „Pozivam svećenike, katoličke učitelje, vjeroučitelje, članove župnih pastoralnih vijeća i druge djelatnike u župama da pronađu mogućnost protumačiti roditeljima u čemu je sporan nametnuti zdravstveni odgoj te im pomognu da se na primjeren demokratski način u školi i na drugim razinama zauzimaju za poštivanje svojih prava u odgoju djece. Ujedno potičem sve na molitvu da Gospodin svjetlom Duha Svetoga prosvijetli um i savjest onih koji donose odluke o važnim pitanjima naše sadašnjosti i budućnosti.“

U POŽEGI SU ODRŽANI DANI LOGORAŠA

Poniženja i progoni nemaju posljednju riječ, nego Bog koji je veći od svega toga

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Hrvatsko društvo logoraša srpskih koncentracijskih logora održalo je u Požegi, 24. studenog svoju Skupštinu. Nakon Skupštine biskup Antun Škvorčević slavio je s njima u katedrali svetu misu. U pozdravu im je rekao: „Od srca i s posebnim poštovanjem pozdravljam sve vas u čije je iskustvo i pamćenje utisnuto poniženje, mržnja i progon u srpskim koncentracijskim logorima tijekom Domovinskog rata. Poseban pozdrav upućujem predsjedniku Društva prof. Danijelu Rehaku i svim drugim dužnosnicima kao i požeškom gradonačelniku Zdravku Ronku. Znam da vas - uz ostalo - tišti i činjenica što je određeni broj zatočenih ljudi ubijen ili je nestao, među njima i plemeniti pakrački, odnosno lipički liječnik dr. Ivan Šreter u logoru Bučje, što im se do danas ne zna traga i nitko za to nije sudski odgovarao. No, drago mi je što s ranama koje nosite u svojim srcima mogu s vama danas u našoj katedrali stati pred Boga i moliti da ih on pomiluje i izliječi svojom ljubavlju, milosrđem i praštanjem. Povjermimo Isusu Kristu, pobjedniku nad zlom i smrću sve ubijene i preminule zatočenike logora, one koji su u njima nestali, poginule hrvatske branitelje, Vukovarce i one koji još uvijek trpe zbog posljedica rata, ali i radost zbog pobjede pravde u Hagu i slobode naših generala. Pokajanjem odagnajmo iz svog srca sve ono što je u nama mračno, slabo i grješno, nesposobno za Boga.“

U homiliji biskup se zapitao na koji način treba procjenjivati i vrednovati sve tužne i teške događaje zatočenika srpskih logora i kazao da se oni ne smiju zaboraviti nego ih utkati u čisto pamćenje i spomen i

to tako da praštanjem uzdignemo svoj duh do slobode koju živi sam Bog. Istaknuo je da nas današnja sveta čitanja upozoravaju kako pravo i konačno značenje prošlosti treba čitati iz budućnosti koja dolazi iz Božjih mogućnosti, utemeljene na Isusovoj ljubavi, pobjednici nad smrću. Nakon svih zala koja su ljudi nanijeli jedni drugima, nemoći i smrti ostaje Onaj koji nije Bog mrtvih, nego živih – i jedino u njemu sve ima svoj život, kazao je biskup. Sva poniženja i progoni, zlo i sama smrt nemaju posljednju riječ, nego Bog koji je veći od svega toga. Zahvala na kraju Stoga na pitanje gdje su oni koji su nestali u srpskim logorima od-

govor glasi: oni nisu izgubljeni nego su u Bogu za svu vječnost, proslavljeni u Isusovoj pobjedi nad smrću. Biskup je poželio zatočenicima srpskih koncentracijskih logora da u svjetlu te Božje istine o nama budu oslobođeni od zla koje ih tišti i raduju se pravdi koju konačno udjeljuje Bog svojom mjerom ljubavi.

Na svršetku euharistijskog slavlja biskup je predvodio molitvu za žrtve progona i nepravedne osude. Nakon svete mise Ivica Blažević je u ime Društva uručio biskupu Antunu Zahvalnicu za dobrotu koju je iskazao prema njegovim članovima.

Slavlje podijele službe akolita u Suhopolju

Oni će na najbolji način služiti hrvatskom čovjeku

Na prvu nedjelju Došašća, 2. prosinca, biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi u Suhopolju svečano euharistijsko slavlje i podijelio službu akolita petorici svećeničkih kandidata iz Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu: Marku Čubeliću iz Požeške biskupije – župa Suhopolje, Krešimiru Čuturi, Vedranu Biliću i Ivanu Begoviću iz Đakovačko-osječke nadbiskupije, te Siniši Tumbasu Loketiću iz Subotičke biskupije. Istaknuo kako započinje vrijeme Došašća u kojem je potrebno imati osjetljivo srce za ono što dolazi od Boga i ispunja radošću koju danas u Suhopolju uvećavaju petorica mladića svojim odgovorom na dar poziva, primanjem službe akolita po kojoj postaju službenici oltara.

U homiliji je biskup kazao kako su petorica mladih ljudi koji primaju službu akolita, imali

prigode razmišljati o svojoj budućnosti na obzoru onoga što dolazi iz ljudskih mogućnosti, postati dionicima nezadovoljstva zbog malih izgleda da ona bude onakva kakvu je žele, ali su prihvatili izazov Isusova djela ljubavi na križu i njegova uskrsnuća kao temelja budućnosti koja dolazi od Boga, opredijelili se biti suradnici s njime u svećeničkom poslanju, te će tako na najbolji način služiti hrvatskom čovjeku. Rekao je kako su nam oni poticaj da advent u Godini vjere upotrijebimo kao vrijeme pročišćavanja naših nada, te naša iščekivanja ne ostanu prizemljena na razini ljudskih nemoći, nego vjerom uključena u ono što dolazi iz Božjih mogućnosti. Pozvao je vjernike da mole za akolite i za nova duhovna zvanja kako bi bilo dovoljno onih koji će hrvatskom čovjeku naviještati Božju istinu o njemu.

Zahvalio je poglavarima u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu za ljubav i žrtvu koju ulažu u odgoju svećeničkih kandidata. (J. H. • Snimio: G. Lukić)

SVETI NIKOLA RAZVESELIO DJECU S POTEŠKOĆAMA U RAZVOJU

Roditelji, vaša ljubav i žrtva ostaje za vječnost

Piše: Goran Lukić • Snimio: D. Mirković

Na spomendan svetog Nikole Biskupa, 6. prosinca u požeškoj katedrali biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje za oko stotinu roditelja i djece s poteškoćama u razvoju iz požeške Udruge „Mi“. U pozdravu je istaknuo da je danas Sv. Nikola, dan dobrote te izrazio radost što su i djeca roditelja Udruge „Mi“ dionici dobrote po ovoj svetoj misi, programu podjele darova, a trajno po roditeljskoj žrtvi i ljubavi. Povjerio je njihove živote Isusu Kristu i njegovoj žrtvi ljubavi.

U homiliji je biskup spomenuo kako nas Isus u evanđelju podsjeća na izazovnu činjenicu da je naš život gradnja poput neke kuće. Dodao je kako je pitanje na kojem temelju i od čega grade svoj život, osobito važno za one čija je svakodnevica označena velikim poteškoćama. Rekao je da Isus razlikuje mudre i lude ljude te je pojasnio kako su ljudi oni koji grade na prolaznosti, a mu-

dri koji grade na njegovoj riječi. Kazao je da je to dobro razumio sveti Nikola i izgrađivao svoj život na Isusu Kristu, njegovoj ljubavi na križu. Nikola se krštenjem ukorijenio u Isusu Kristu, a živeći po njegovoj riječi postao dobar i plemenit. On je dokaz kako Bog može čovjeka izgraditi da bude moćan duhom. Dobrota i ljubav nisu čovjekov proizvod, nego Božji dar, istaknuo je biskup. Potom se obratio roditeljima i zahvalio im što su na spomendan sv. Nikole došli moliti snagu Božjega Duha kako bi svojoj djeci mogli svakodnevno pružiti toplinu, plemenitost i ljubav, važniju od materijalnih dobara.

Na svršetku svete mise biskup je izrazio nazočnima želju da sv. Nikola u njihovim životima ne bude samo jedan dan u godini, nego svaki dan po ljubavi i pažnji kojom pristupaju jedni drugima, uvjeravajući roditelje

djece s posebnim potrebama, da sve što pretoče u ljubav i žrtvu, ostaje za vječnost. Nakon svete mise u Dvorani sv. Terezije Avilske nastavljen je program u čast sv. Nikole koji su izveli učenici i pjevački zbor Katoličke osnovne škole iz Požege predvođeni njihovim učiteljima i ravnateljem Ivicom Žuljevićem. Na početku se djeci s poteškoćama u razvoju obratio biskup Antun i rekao kako im i ovim programom na spomendan sv. Nikole želimo posvjedočiti da su voljena bića i da ih prije njihovih roditelja voli Bog onom ljubavlju koja je progovorila i u današnjem svecu. Zahvalio je ravnatelju Caritasa Požeške biskupije i volonterima koji su pripremili darove za djecu te svima koji su sudjelovali u programu. Želio je svima da im sv. Nikola svakodnevno približava prisutnost i dobrotu Isusa Krista kako bi osjetili da ne idu sami i bespomoćni životnim putem.

Sjednica požeškoga Stolnog kaptola

U kripti požeške katedrale uredit će se kapela bl. Ivana Pavla II.

U Biskupskom domu u Požegi održana je 23. studenog sjednica požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra na kojoj je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević. Prepošt Stolnog kaptola, apostolski protonotar Josip Devčić pozdravio je nazočne istaknuvši da Kaptol nastoji ostvarivati zadatke koje mu je povjerio Statut i dijecezanski biskup te da je potrebno na sjednici utvrditi ono što je ove godine učinjeno, osobito s obzirom na obnovu kaptolskoga Staroga grada u Kaptolu i razmotriti mogućnosti radova u sljedećoj godini. Na sjednici se među ostalim razgovaralo o dosadašnjem unutrašnjem uređenju katedrale. Zaključeno je da će se u kripti katedrale urediti kapela bl. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije te da će se zamoliti vjernike za pomoć u podizanju blaženikova kipa i uređenju oltara. Izrađen je program daljnjih radova na konzerviranju i obnovi Staroga grada u Kaptolu. Pozornost je posvećena i određenim personalnim pitanjima te materijalnom poslovanju. Dogovoren je liturgijski program za godišnjicu utemeljenja Stolnog kaptola u Požegi koja je obilježena 1. prosinca svećanim misnim slavljem u katedrali koju je predvodio Matija Juraković. Kanonici su se tada spomenuli i svoga preminulog člana Kaptola Vladimira Viraga. (J. H.)

Biskup primio novog provincijala Milosrdne braće

Crkvene ustanove ne mogu potpuno ostvarivati ono što im je zajamčeno ugovorima

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je fra Massima Villu, provincijala Lombardo-venetske provincije Bolničkoga reda sv. Ivana od Boga, kojem pripada i zajednica na Strmcu u Požeškoj biskupiji. U njegovoj pratnji bio je fra Dario Vermi, prior na Strmcu i ravnatelj tamošnje bolnice. Provincijal je izvijestio biskupa da je njegov prethodnik imenovan savjetnikom generala Reda u Rimu te da ga je general postavio da nastavi njegov mandat, nakon čega će redovitim putem biti biran novi provincijal. Zahvalio je biskupu na potpori koju pruža Bolničkom redu u njegovu djelovanju na Strmcu. Braća su biskupu prikazala rad u bolnici na Strmcu, poteškoće s kojima se susreću zbog stanja u hrvatskom zdravstvu te predstavila strategiju kojom žele ostvarivati svoje slu-

ženje. Biskup je istaknuo važnost karizme Bolničkoga reda u Hrvatskoj na eklezijalnoj i na društvenoj razini u demokratskim okolnostima nakon komunističkog vremena i ratnih stradanja koja su ostavila teške tragove u Slavoniji. Osvrnuo se na poteškoće s kojima se braća susreću u radu i kazao da su mnoge od njih dugovane mentalitetu iz prethodnih vremena, a očituju ga pojedini političari i državni službenici odnosom svojevrsnog nepovjerenja prema ustanovama koje vodi Crkva na javnom području, smatrajući državu jedino pozvanom na to djelovanje. Dodao je da na normativnoj razini nije dovoljno definirana specifičnost crkvenih ustanova, zbog čega katoličke škole, bolnica i neke druge ustanove ne mogu potpuno ostvarivati ono što je zajamčeno ugovorima između Svete Stolice i Vlade Republike Hrvatske. Izrazio je nadu da će se to kroz dijalog između Vlade i Hrvatske biskupske konferencije poboljšati za opće dobro hrvatskih građana. (I.I.)

SLAVLJE SVETKOVINE BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Čovjek bez Boga ne može svladati zlo

Piše i snimila: Višnja Mikić

Na svetkovinu Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca biskup Antun Škvorčević pohodio je istoime-nu župu u Novoj Gradiški i predvodio euha-ristijsko slavlje u zajedništvu sa svećenicima Novogradiškog dekanata. Istaknuo je kako današnjom svetkovinom slavimo Isusovu pobjedu nad grijehom, ostvarenu u začecu njegove Majke Marije te je pozvao vjernike da toj istoj Isusovoj pobjedi povjere osobna, obiteljska i narodna stanja nemoći i zla.

Potaknut hladnoćom i obilnim snijegom, biskup je homiliju započeo pitanjem vjerni-cima jesu li se smrzli pri dolasku na svetu misu. Dodao je da je duhovna hladnoća, sta-nje naše nutarnje sleđenosti zbog zahvaće-nosti zlom daleko teže od tjelesne hladnoće. Osvijestio je nazočnima kako nas današnji blagdan stavlja upravo pred pitanje zla, toli-ko prisutnoga u našoj svakodnevnici, koje nas razara na najdubljoj duhovnoj razini našega bića s teškim društvenim posljedicama. Do-dao je da ne znamo njegovo podrijetlo niti

ga bilo kojim ljudskim sredstvima možemo svladati. Naglasio je kako nam u tom pogle-du pomaže Objava koja u današnjem prvom čitanju svjedoči da je Bog stvorio čovjeka do-brim, ali da je na prapočecima Zli pristupio njegovoj slobodi, prevarom je pomračio te se on opredijelio za zlo i postao ranjeno Božje stvorenje. Biskup je kazao kako nam Pismo nadalje otkriva da Bog prema tom čovjekovu stanju nije ostao ravnodušan, već mu je pri-stupio svojom svemoćnom ljubavlju u žrtvi svoga Sina na križu, jedinom primjerenom odgovoru na čovjekovu ranjenost zlom.

Osvrćući se na tekst evanđelja, biskup je pojasnio kako Bog s obzirom na čovjeka ra-njenoga zlom ima prvi inicijativu te Mariju uspostavlja u stanje puno milosti, osloba-đa je od iskonskog grijeha, osposobljuje za Majku svoga Sina, otkupitelja čovjeka. Ista-knuo je da upravo radi toga što nas je Bog sve u Sinu ljubavlju izabrao za posinstvo, zlo nema zadnju riječ. Kazao je da nikada čovjek nije krivo činio kad je surađivao s

Bogom te je naglasio kako današnji blagdan govori o evandeoskoj antropologiji, kršćan-skom shvaćanju i veličini čovjeka u ostvare-noj slobodi darom milosti Božje. Na kraju je misnoga slavlja biskup svima čestitao svet-kovinu Zaštitnice župe, a svim građanima Nove Gradiške Dan Grada.

SUSRETI ČLANOVA ŽUPNIH PASTORALNIH VIJEĆA PO ARHIĐAKONATIMA

Svatko treba dati svoj doprinos u životu Crkve

Piše i snimio: Zvonimir Zelenika

Spočetkom nove liturgijske godine po-čeo je novi ciklus edukacijskih susreta župnih pastoralnih vijećnika u Požeš-koj biskupiji. Prvi susret održan je u Pakracu 3. prosinca za pastoralne vijećnike Zapadno-slavonskog arhiđakonata. Idući dan susret je održan u Požegi za vijećnike Katedralnog arhiđakonata, dok je za vijećnike Slavonsko-podravskog arhiđakonata održan 5. prosinca u Slatini. Ciklus edukacij-skih susreta završio je na blagdan sv. Nikole u Novoj Gradiški za vijećnike Posavskog arhiđakonata. Svi susreti održani su pod vodstvom biskupa dr. Antuna Škvorčevića. Nakon molitve biskup je u svom izlaganju istaknuo kako je moguće ostarjeti u srcu i duši te da je došašće u koje smo ušli vrijeme vježbanja osjetljivosti za Boga i čovjeka.

– Želio bih da ovi naši susreti ne budu teški poput neke zadaće, nego draga prigo-da našeg međusobnog povezivanja i pove-zivanja s Bogom. Ako s ljudima pokatkad ide teško, s Bogom se uvijek može - ohrabrio je biskup pastoralne vijećnike. Zatim je protumačio okupljenima smisao susreta te istaknuo da ovo nisu edukacijski susreti u smislu obrazovanja i postizanja određe-ne diplome, nego razmatranja mogućnosti i načina ostvarivanja onoga što kao župni pastoralni vijećnici trebamo činiti. Svoje izlaganje biskup je nastavio tumačeći Pra-vilnik župnih pastoralnih vijeća Požeške biskupije s naglaskom na poslanje njego-va tri odbora. Predstavio je što konkretno

mogu i trebaju raditi članovi Odbora za na-viještanje Božje riječi, Odbor za liturgijski i molitveni život te Odbor za karitativnu djelatnost. Na temelju Pavlove Poslanice Efežanima biskup je naglasio kako je po-imanje Crkve kao živog organizma, Tijela Kristova, polazište za razumijevanje posla-nja župnih pastoralnih vijeća. Kazao je da brojni udovi ljudskog tijela služe jednom ljudskom organizmu te ako boli jedan od njih, osjeća to cijeli organizam.

Izlaganje u prvom dijelu edukacijskog susreta biskup je završio riječima ohrabre-nja upućenim svim članovima pastoralnih vije-ća, protumačivši kako su po ro-đenju pozvani u život, a po kršte-nju osposobljeni za službu u Crkvi i svijetu. Dodao je kako je Crkva otajstvo u koje nikada do kraja ne možemo pro-drijeti, ali da s po-vjerenjem u Božji poziv i dar dadnu svoj pa i najmanji doprinos u nje-zinu životu. Po-zvao je vijećnike

na ustrajnu molitvu jer im ona pomaže da dublje urone u otajstvenu stvarnost Crkve.

Drugi dio edukacijskog susreta župnih pastoralnih vijećnika odvijao se u radioni-cama po odborima. Radionicu Odbora za liturgijski i molitveni život vodio je biskup Škvorčević, radionicu Odbora za karitativ-nu djelatnost vodio je vlč. Goran Lukić, v.d. ravnatelja Caritasa Požeške biskupije, dok je radionicu Odbora za naviještanje Božje riječi vodio Zvonimir Zelenika, v.d. voditelja Pastoralnog centra Požeške biskupije.

PROSLAVA 100. OBLJETNICE IZGRADNJE KAPELE U JAMARICAMA

Izgradnja života po Božjim mjerilima šansa je istinskoga hrvatskog uspjeha

Piše i snimio: Josip Homjak

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 4. prosinca filijalu Jamarice u župi Međurić prigodom stote obljetnice izgradnje tamošnje kapele i predvodio svečano euharistijsko slavlje na blagdan njezine zaštitnice, sv. Barbare. U koncelebraciji bio je domaći župnik Tomislav Vučur i svi svećenici Novljanskog dekanata na čelu s dekanom Milanom Vidakovićem. Na početku misnoga slavlja biskupa je pozdravio župnik Vučur te ukratko prikazao povijest mjesta i kapele.

Jamac budućnosti

Biskup je uputio čestitku mještanima prigodom spomenute obljetnice i zaštitnice sv. Barbare te izrazio radost što može sudjelovati na proslavi, istaknuvši da se danas ne spominjemo samo sto godina zidova njihove kapele, nego vjere i ljubavi njihovih prethodnika, ugrađene u to sveto zdanje kao i njihovog pobožnog vjerničkog srca koje su u njoj uzdizali Bogu. Pozdravio je i predstavnike građanskih vlasti, zamjenika

sislačko-moslavačke županice, zamjenika kutinskog gradonačelnika i druge. Pozvao je brojne vjernike da u Godini vjere povjere zagovoru sv. Barbare rast i čvrstinu u vjeri.

Biskup je u homiliji spomenuo kako o sv. Barbari nemamo ozbiljnijih povijesnih podataka, ali je sigurno da je bila kršćanka snažnog opredjeljenja i da je položila svoj život za Krista te da nam u tom smislu može i danas biti primjer. Istaknuo je kako nam naviještena Božja riječ pomaže razumjeti njezin lik jer je ona po njoj oblikovala svoj život. Podsjetio je kako pisac knjige Sirahove u prvom današnjem čitanju navodi što je Bog za njega učinio u nevoljama života, te da je sve to moguće primijeniti na sv. Barbaru. Biskup se potom zapitao što nam je usred suvremenih hrvatskih i svjetskih nesigurnosti oslonac i jamac naše budućnosti ako se Boga odrekemo, i dodao da bez njega ostajemo sami na putu i ne znamo gdje ćemo završiti. Barbara je, rekao je biskup, duboko vjerovala riječi sv. Pavla u današnjem drugom čita-

nju da naše patnje, druge nevolje pa i sama smrt, sjedinjena s Kristom i njegovom Božanskom ljubavlju dobivaju smisao i predznak njegove pobjede nad smrću.

Veličina srca

Biskup je naglasio kako smo danas u Hrvatskoj suočeni s brojnim ljudskim obećanjima i činjenicom da se one ne ostvaruju, s uvođenjem poimanja čovjeka u javni školski sustav koji nije u skladu s Božjim naumom o nama te je potaknuo, osobito roditelje, da s vjerničkom odvažnošću i ponosom poput sv. Barbare svoj život i odgoj mladih grade na Božjoj riječi i njegovoj mudrosti, sjedinjuju svoje patnje s Kristovima. Naglasio je da u izgradnji osobnog, obiteljskog i javnog života po Božjim mjerilima leži šansa istinskoga hrvatskog uspjeha. Pozvao je nazočne da iz svoje trinaeststoljetne povijesti razaberu kako je Bog bio s nama sve do danas, o čemu svjedoči i nedavno oslobođene hrvatskih generala od krivnje te da njemu trebamo zahvaliti za sve naše pobjede. Na kraju misnoga slavlja župnik je zahvalio svima koji su pomogli u uređenju kapele i pripravi ovog slavlja, za sudjelovanje na programu trodnevnice. Biskup je zahvalio za veličinu srca koju su mu mještani Jamarica posvjedočili prije desetak godina kada ih je posjetio u okviru kanonske vizitacije kao i ovom prigodom te očitovali da po tom nisu malo mjesto. Nadovezao se na povijesni podatak da je fra Andrija Popović kao međurički župnik prvi puta spomenuo Jamarice 1734. Istaknuo je kako nije beznačajno što je on ubrzo nakon toga postao voćinskim župnikom i započeo s marijanskim pobožnostima koje su u temelju današnjih hodočašća Gospi Voćinskoj, biskupijskom svetištu gdje se izgrađuje zajedništvo nove požeške mjese Crkve kojoj pripada i župa Međurić.

SVJEDOČENJE DARIA ŠIMIĆA U PAKRACU I DONJOJ OBRIJEŽI

Pokušavam svaki dan čuti što mi Bog ima reći

Nekadašnji hrvatski reprezentativac i kapetan vatrenih Dario Šimić na poziv župnika u Donjoj Obriježi i župnog suradnika u Pakracu Maria Rašića, 18. studenog posjetio je te župe i svjedočio svoje vjersko opredjeljenje.

— Ako je čovjek spreman Boga staviti na prvo mjesto, imati vjere i sve povjeriti u njegove ruke, tada i sve ostale stvari sjednu na svoje mjesto — istaknuo je Dario po završetku misnog slavlja u Pakracu i Donjoj Obriježi.

Ukratko je predstavio svoju nogometnu karijeru koja je počela u zagrebačkom Dinamu, a nastavila se u Milanu, Interu i Monacu, ali i svoj vjerski hod. Odrastao je u katoličkoj obitelji, išao na vjeronauk i primio sve sakramente. Bio je vrhunski sportaš. Igrao u najboljim europskim klubovima,

ali unatoč tome, u srcu je osjećao neku prazninu. Posebnu krizu doživio je kada je bio u Milanu. — Imao sam jedan molitvenik i instiktivno sam počeo moliti. Shvatio sam da Isus Krist nije priča koja se dogodila prije 2000 godina, nego da je Isus živ, ovdje u nama, svakog dana. Tako sam upoznao Isusa s kojim surađujem svakodnevno i otada se moj život okrenuo na pozitivno. Pokušavam svaki dan čuti što mi Bog ima reći, zbog toga čitam Sveto pismo, molim krunicu i druge molitve — istaknuo je Dario koji je posebno mladima poručio da žive čistoću prije braka kako bi mogli što bolje izabrati svojeg životnog supružnika. Obiteljima je poručio da je zajednička molitva i zajednički odlazak na misna slavlja nešto što će sigurno očuvati bračnu zajednicu. (M.B. • Snimio: Mario Barač)

Ljuba Ivošević-Pavić, specijalistica za neurološke bolesti u novogradiškoj Općoj bolnici

Čovjek bez vjere je gotovo mrtav

Piše i snimila: Višnja Mikić

Dr. Ljuba Ivošević-Pavić, 60-godišnja dr. med. i specijalistica za neurološke bolesti, iz Godinjaka, iz Župe sv. Antuna Padovanskog iz Starog Petrovog Sela, skromna je i jednostavna supruga, majka i liječnica. Već je s pet godina, čim je naučila slova i počela čitati, znala da želi biti liječnica.

Dragovoljac domovinskog rata

Nakon srednje medicinske škole u Slavonskom Brodu i završenog Medicinskog fakulteta u Rijeci, počela je raditi 1978. u novogradiškom Medicinskom centru, zatim u bolnici. U KBC-u Zagreb položila je specijalistički ispit iz neurologije i postala prvi neurolog u novogradiškoj bolnici. Tijekom Domovinskog rata povremeno je radila i u Hitnoj medicinskoj pomoći na zbrinjavanju ranjenika. Ima status dragovoljca Domovinskog rata. Članica je novogradiške podružnice Hrvatskog liječničkog zbora, predsjednica Stručnog vijeća i članica Upravnog vijeća novogradiške Opće bolnice. Voditeljica je Službe za neurologiju i psihijatriju, aktivna je na zdravstvenom prosvjećivanju u emisijama lokalne radio postaje. Dobitnica je i godišnje županijske nagrade „Kovanica od zlata“.

Članica molitvene zajednice

– Svega toga ne bi bilo bez podrške supruga Mije i bez vjere koju živimo u obitelji. Mijo je inženjer cestovnog prometa, a sin Karlo magistrirao je edukaciju iz matematike i informatike. Suprug je često bio „dežurni“ kod kuće i brinuo o sinu, kad bih radila vikendom i u smjenama, a pogotovo u Domovinskom ratu, kad sam radila koliko je trebalo. Njih dvojica posebno su vezani i razumiju se. Karlo nije želio otići iz sela, pa danas radi kao profesor matematike u osnovnoj školi u Starom Petrovom Selu, koju sam nekad pohađala i ja – kaže dr. Ljuba.

– U slobodno vrijeme svi troje odlazimo u prirodu, ali i radimo: imamo svoj vrt, voćnjak, domaće životinje. Karlo je član

župnog pastoralnog vijeća u našoj župi, a s mladima svoje župe rado odlazi na hodočašća. Suprug je dugogodišnji član crkvenog zbora, članovi smo Molitvene zajednice Krvi Kristove. Obitelj redovito moli, a posebno se zadnjih petnaestak godina molimo sv. Brigiti švedskoj – ističe dr. Ljuba.

Oduševljena hagioterapijom

Pitali smo dr. Ivošević-Pavić kako živi vjeru na svom radnom mjestu i saznali kako je ova marljiva, struci i obitelji odana žena, poslije svoje pedesete godine shvatila da je duhovna dimenzija u čovjekovom životu veoma važna i da je čovjek bez vjere – gotovo mrtav.

– Dosta sam vezana uz predavanja i emisije Tomislava Ivančića o hagioterapijskom pristupu čovjeku, pa ću se i sama možda intenzivnije za to opredijeliti, odlaskom u mirovinu. Kad vidim da su pacijenti tjelesno zdravi, ali imaju poteškoće koje ne mogu riješiti ni liječnici, ni tablete, onda im predložim kao prvu stepenicu, ako mogu, neka poslušaju emisije vjerskog sadržaja, jer to, doista, može čovjeka „podići“ – objašnjava.

Kako se kao liječnica često susreće sa smrću, kaže, da unatoč tome na smrt se ne može naviknuti, iako na to gleda kao fizičko napuštanje ovozemaljskog života.

– Mi bismo se, kao vjernici, trebali veseliti prijelazu iz ovog – u život vječni, ali rijetko je tko toliko snažan u vjeri da baš može to prihvatiti. Međutim, kad na smrt gledamo s vjerom, onda vjera odagna strah pred smrću. Osim toga, svaki pacijent ima pravo razgovarati sa svojim liječnikom i o tome. Bolesnici koji su vjernici, lakše podnose trpljenje i često traže razgovor. Oni imaju životnu mudrost i iskustvo, ali razgovor, posebno sa svećenikom, hrabri ih i daje im mir, pogotovo onima koji primaju svete sakramente. Malo je teže osloboditi straha mlade, kojima naglašavam kako nismo stvoreni samo za školovanje,

posao, kuću, automobil...Ovdje, na zemlji, moramo proći različite kušnje, pa trebamo prihvatiti i bolest, tjelesni hendikep, često i nepokretnost. Onima koji kažu kako će se ubiti (bude i takvih) pojasnim kako to ne smiju, jer nisu gospodari života. Bog nam je darovao život i nemamo pravo prekinuti ga! Često pacijentima preporučim i čitanje Biblije, knjige života, u kojoj će naći odgovore na mnoga pitanja i puno će toga moći primijeniti u životu – naglašava dr. Ljuba.

Svakodnevno čitanje Biblije

Sa suprugom svakodnevno čita Bibliju i razmatra. Kontinuirano „rade na sebi“, sve što vide da nije dobro, korigiraju, a žele da tako čine i drugi. Karlo, kao mladi profesor, također se želi svojim životom, radom i savjetima približiti mladima. Mnogi će roditelji danas reći kako nemaju vremena. Oni često i ne znaju gdje su im djeca i što rade, ali ako su roditelji dobar primjer i djeca će biti dobra, jer obitelj je temelj svega. Zdrava obitelj najbolji je preduvjet za djecu, mlade i za, danas-sutra, njihove obitelji – smatra dr. Ljuba.

Obitelj Ivošević je vedra. Raduju se svakom novom danu, kao Božjem daru, vole prirodu, šetnju i vožnju biciklom. Rado se družu i vole veselo društvo. Mijo i Karlo zasviraju često gitaru, a u Mijinoj obitelji su svi pjevači i svirači, tako da vedrine ne manjka i kad je društvo ili rodbina na okupu. Uvijek je raspjevano i puno dobrog raspoloženja, jer se i tako može i treba slaviti Boga, jer naš je Bog i Bog radosti.

Predbožićna radionica djece i roditelja Katoličke osnovne škole

Njeguju zajedništvo i gaje osjetljivost za potrebite

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Upripremi za dolazak Božića, najradosnijeg kršćanskog blagdana, učitelji, učenici i roditelji Katoličke osnovne škole u Požegi organizirali su zajedničku radionicu. Na njoj su izrađivali božićne čestitke te druge božićne ukrase kako bi njihovom prodajom pomogli najpotrebitijima u svojem okruženju.

– Prije svega željeli smo stvoriti ugođaj obiteljskog božićnog ozračja u kojem će zajedništvo imati glavnu ulogu – objasnila je učiteljica Marina Dimovski.

Zajedničkom radionicom bila su oduševljena djeca, ali i roditelji. Damir Raljević, otac prvašića Mateja, kaže da je došao na nagovor sina. –Nemam nikakvih umjetničkih sklonosti, ali napravili smo četiri čestitke, a nosimo još i kući da radimo. Najvažnije je njegovanje zajedništva i to što smo nešto lijepo napravili, a nadam se da će biti i korisno – kazao je Raljević.

Učenica drugog razreda Edita Sertić bila je radosna što je na radionicu došla i njezina mama Silvija, a htjela bi da takvih radionica bude i češće. – Jako mi se ovo sviđa, bila sam i prošle godine u školi na sličnoj radionici – kazala je mama Silvija.

Mama Jasna Vargaš Mautner dodaje da su radionice prigoda da se bolje međusobno upoznaju i sami roditelji. – Na ovaj način djeci pokazujemo da treba biti kreativan, da se treba družiti i pomoći onima koji su u nekoj nevolji ili potrebi – rekla je mama Jasna.

Vjeroučiteljica Jasna Krstanovića kazala je da je najvažnije da su se u radionice uključili roditelji, ali i poneka baka i susjeda te na taj način unijeli sebe u jedno zajedništvo između učenika, učitelja i roditelja što Katolička osnovna škola nastoji od svoga početka njegovati. – Lijepo je što se na ovakav način događa jedan susret različitih generacija koji sve potiče na još veću

kreativnost i zbližavanje. Mislim da nas je ovo sve dodatno obogatilo – poručila je vjeroučiteljica Jasna.

– Smisao kreativnih i prigodnih radionica, kao što je božićna, ima cilj razvijati kod djece, a jednako tako i roditelja, zajedništvo i osjetljivost za bližnje u potrebi. Nalazimo se u Godini vjere i Tjednu siromašnih u Požeškoj biskupiji, na koji nas je potaknuo biskup Antun, pa nam je želja da se i učenici uključe u pomaganje ljudima u nevolji, osobito siromaštvu – rekao je ravnatelj Ivica Žuljević.

Posjet požeških klasičara veličkom Domu za starije

U povodu Međunarodnog dana volontera 5. prosinca nekoliko učenika Katoličke klasične gimnazije iz Požege posjetilo je, pod vodstvom vjeroučitelja Želimira Žuljevića, Dom za starije i nemoćne osobe u Velikoj te sudjelovalo u zajedničkom druženju i izrađivanju božićnih čestitki.

Atmosfera je bila i više nego odlična. Pri samom dolasku dočekale su nas mladažne mažoretkinje u usponu svojih snaga i štapova, nakon čega smo bili počašćeni igrokazom i čitanjem Nikićinih pjesama. Glavni akteri bili su korisnici Doma, a radnja se odvijala niti manje, niti više nego pred televizijskom kamerom, pa čak i onom pravom. I mi smo njima, dakako, pripremili kratki prigodni program. Predstavili smo se te otpjevali pjesmu, a onda smo započeli sa zajedničkim druženjem, upoznavanjem i izradom božićnih čestitki. Kroz rad uspjeli smo saznati i pokoju životnu priču i pustolovinu života korisnika Doma. Za to vrijeme naši kolege, Lovro Oberan i Maurizio Rezo, pobrinuli su se da uz rad bude i glazbe, u čemu im je pomogao korisnik Pero.

Svi smo bili i više nego dobro raspoloženi. Uz rad, razgovor i pjesmu čak je pao i pokoji ples! Bili smo sretni što smo ih mogli razveseliti i usrećiti svojim dolaskom. No, niti oni nisu skrivali svoje oduševljenje! Bilo je divno gledati njihova nasmijana lica, osjetiti njihovu radost i upijati njihovu životnu mudrost. A onda je iznenada i nenajavljeno stigao i sv. Nikola koji nas je počastio ručkom.

Zahvaljujemo ravnateljici Doma Mirjani Novak na njezinu pozivu i gostoprимstvu. Bilo je to jedno predivno iskustvo koje će se dugo pamtit i, nadamo se, ponoviti ako nam se ponovno pruži prilika. (Ž.Ž.)

Virovitički klasičari u Centru za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju

Vrijeme koje čovjek odvoji da bi nekome darivao osmijeh, poklonio svoje slobodno vrijeme i zagrlio prijatelja je dragocjeno. Sve su to sitnice koje čovjeka vesele u svakodnevnom užurbanom životu.

Zato su i ove godine učenici virovitičke Katoličke klasične gimnazije 6. prosinca posjetili Centar za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju u Virovitici. U posjet su išli članovi školskog zbora pod vodstvom profesora glazbene umjetnosti Perice Mihaljevića te ostalih profesora i pedagoga škole. Dočekali su nas s veseljem i pripremili za nas prigodan zabavan program – recitacije, igrokaze, pjesme... I mi smo njih razveselili pjesmom našeg zbora. Sv. Nikola donio je i podijelio darove, a druženje se nastavilo uz pjesmu, igru, razgovor i smijeh. (M. U.)

TJEDAN SIROMAŠNIH U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Zauzmimo se za siromašne, starije, obitelji s brojnom djecom i druge kojima je potrebna pomoć

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: G. Lukić i V. Mikić

U okviru nastojanja Požeške biskupije oko podizanja svijesti vjernika za kršćansku osjetljivost i solidarnost prema sve većem broju siromašnih u Slavoniji, biskup Antun Škvorčević je vrijeme neposredno prije Božića, od Nedjelje Caritasa 16. prosinca do nedjelje pred Badnjak, 23. prosinca proglasio Tjednom siromašnih. Na Nedjelju Caritasa, 16. prosinca u požeškoj Katedrali predvodio je euharistijsko slavlje u zajedništvu sa župnikom Ivicom Žuljevićem i v.d. ravnatelja Caritasa Goranom Lukićem. Biskup je u pozdravu kazao vjernicima da je treća nedjelja došašća nazvana radosnom zbog Gospodinove blizine, ali da je ona takva i zbog toga što danas u svim župama vjernici nastoje otvarati svoja srca za bližnjega u nevolji. Dodao je da ujedno u Požeškoj biskupiji započinje Tjedan siromaha te da želi s njima moliti za pravo raspoloženje srca kako bi taj Tjedan u Godini vjere bio istinsko očitovanje vjere odjelotvorene ljubavlju.

Ne rješavamo socijalno pitanje

Zatim je župnik Žuljević pročitao biskupovo Pismo vjernicima prigodom Nedjelje Ca-

ritasa, kojim proglašava Tjedan siromaha i naznačuje način na koji ga treba ostvarivati, a koje se čitalo u svim župama biskupije. Biskup u njemu ističe kako svi duboko osjećamo teškoće koje prate sadašnji naš život, osobito tjeskobe onih koji se obraćaju za pomoć jer su ostali bez radnoga mjesta ili su zbog drugih razloga dospjeli u siromaštvo.

-Znam da nam nije moguće rješavati socijalno pitanje kojim se po načelu pravednosti ozbiljno trebaju baviti oni kojima smo povjerali upravljanje našom lijepom domovinom i njezinim dobrima, kako nitko ne bi ostao bez osnovnih sredstava za život. Na susretu s članovima župnih pastoralnih vijeća osjetio sam budnu vjeru mnogih plemenitih ljudi u našim župama, ljudi raspoloženi za nastojanje oko dobrih djela i pomoći najpotrebnijima – istaknuo je biskup podsjećajući da je "vjera bez djela mrtva" (Jak 5,6).

Za bolju Hrvatsku

U nedjelju Caritasa na svim svetim misama dar za milostinju bio je prilog iz kojega će Biskupijski Caritas tijekom Godine vjere nastojati pomagati onima kojima je

to najpotrebnije. Na poziv biskupa tijekom Tjedna siromašnih u svakoj župi posvetila se posebna pozornost siromašnima, bolesnima, starima i osamljenima te obiteljima s brojnom djecom. Svojim malim djelima dobrote, poručio je biskup, može se učiniti da Hrvatska bude ljepša, a onima koji govore samo o zlodjelima i nemoći da se bilo što učini, posvjedočiti da živi i jedna druga Hrvatska – bogata dobrotom koja uz Božju pomoć mijenja svijet.

Tijekom Tjedna siromašnih biskup je 17. prosinca posjetio prognaničko naselje u Kovačevcu gdje se susreo s njegovim stanovnicima, slavio sv. misu i svima uručio novčanu pomoć. Posjetio je potom župu Gornji Bogičevci i Okučane, gdje je uručio novčanu pomoć za određeni broj siromašnih koji su 1995. bili prisiljeni iz banjalučkog kraja doći u Hrvatsku. Idućeg dana biskup je sa skupinom učenika požeške Katoličke klasične gimnazije posjetio Dom za psihički bolesne odrasle osobe u Ljeskovici te im darovao 40 madraca. U srijedu, 19. prosinca posjetio je Dom umirovljenika u Požegi, a idućeg dana Kazneni zavod, da bi 21. prosinca svratio u Caritasovu kuhinju te se susreo s nekima od njenih korisnika. Dom umirovljenika u Velikoj posjetio je 22. prosinca.

Caritas župe Požeške Sesvete na Božićnom sajmu

Među sudionicima Božićnog sajma u Pleternici ove je godine bio i Caritas Župe Svih Svetih iz Sesveta. – Želimo osigurati novac za paketiće koje ćemo za Božić podijeliti siromašnima, starima i bolesnima u našoj župi. Činimo to i uoči Uskrsa, a oni nam se uvijek obraduju, kako zbog poklona, tako i zbog prigode da s nekim porazgovaraju i druže se – rekla je Marina Keč, voditeljica Caritasa kojoj je prodaju pomagala njezina kći Valentina i volonterka Marija Živković. Caritas u sesvetačkoj župi posebno je aktivan posljednjih pet godina, a trenutno broji 25 članova različitog uzrasta. Sve predmete koje su prodavali na sajmu, izradili su sami. –Imamo male ukrasne anđele od gipsa, slike s Gospinim likom, šarena zvona, paketiće sa slatkišima i knjižicom Novog zavjeta te slike s raznim motivima u zlatovezu od kojih se najviše prodaju križevi – kazala je M. Živković. – Nije mi teško ovdje prodavati, a ni obilaziti kuće i nositi poklone, drago mi je ako mogu pomoći – dodala je 16-godišnja Valentina, najmlađa članica Caritasa. –Posjetit ćemo tridesetak obitelji, a ja sam prezadovoljna kad vidim koliko je ljudi spremno pomoći im. Rad u Caritasu plod je onoga lijepog što se događa u našoj zajednici, to je djelo Božje koje se ostvaruje preko ljudi – kazao je župnik Tomo Cybula. (Ve.M. • Snimila: Vesna Milković)

OBITELJ TOMISLAVA I ANE FILIPOVIĆ IZ ŽUPE DAVOR

Najpotrebniji nam je Božji blagoslov, zdravlje i posao

Piše i snimila: Višnja Mikić

Obitelj je temelj društva. Ako su nam obitelji zdrave, ako čuvaju vjeru i pozitivne ljudske vrijednosti, onda će i društvo biti zdravo. Mi smo ovih dana, u predblagdanskim ozračju, bili u Davoru, lijepom i velikom selu novogradiške Posavine, selu lađara i ribara, dobre pjesme, ali i čvrste vjere. Davoračka župa dala je Katoličkoj Crkvi velik broj svećenika, redovnika i redovnica, koji život provode u službi Bogu i čovjeku. Oni drugi zasnivaju obitelji i u današnje, moderno vrijeme, ne boje se primiti život od Boga.

Bez posla

Posjetili smo obitelj Tomislava i Ane Filipović. Deset godina su u braku. Tomislavu su 33, a Ana ima 30 godina. Za sada imaju tri prekrasne djevojčice i žive zajedno s Tomislavovim roditeljima.

Ivan danas ima 77, a Ana 72 godine. Nisu imali lak život. Ivan je radio na terenu, a Bog im je podario šestoro djece. Jedno je brzo pozvao k sebi, a Ana je petoro podizala gotovo sama, kako je mogla i stizala jer je suprug radio, ali uspjela je i danas je zahvalna Bogu za dar života. Ona i Ivan imaju 18 unučadi i dvoje praućadi. Svi se dobro slažu, posjećuju i pomažu.

Tomislavu i Ani te njihovim djevojčicama pomoć rođaka je dobro došla jer ni jedno od njih ne radi. Tomislav je, kad bi mu se pružila prilika, obavljao različite, najviše građevinske poslove, ali sada nema ni toga.

– „Nakupio“ sam ja nekih desetak godina radnog staža, ali sada ne mogu naći nikakav posao. Tražim i putem interneta i gdje god čujem da se „otvaraju“ kakvi radovi, ali, na žalost, ništa od svega. Tražim, doista, na sve strane i ne biram. Radio bih bilo kakav posao. Ana je završila gimnaziju, sada je s djecom, ali godinama nema nikakvog posla na vidiku – priča Tomislav.

Marljiva djeca

Najstarija kćerka Natali ima 10 godina. Učenica je 4. razreda Osnovne škole „Matija Antun Relković“ u Davoru, sedmogodišnja Viktorija ide prvi razred, a Blanka su 4 godine. Djeca traže svoje za školu, odjeću i ostalo. Natali se i razbolila. Hvala Bogu, puno je bolje, ali svaki odlazak k liječniku izvan Davora, zahtijeva dodatna sredstva. Filipovići nemaju automo-

bil, ali rođaci i prijatelji uvijek rado priskoče i odvezu ih kamo treba, posebno ako su djeca u pitanju.

Pitali smo ove simpatične ljude od čega žive? Saznali smo da je to uglavnom mirovina Tomislavovog oca Ivana, a od nedavno primaju i skromnu socijalnu pomoć. Međutim, ovako jednostavne i zadovoljne ljude rijetko je susresti. Kako uopće sastavljaju kraj s krajem?

– Hvala Bogu, drva imamo, zima nam nije. Imamo „komadić“ zemlje, koji obrađujemo. Nije nam lako, ali kad vidim kakvih situacija u obiteljima ima, kako im je teško i koliko siromašnih ima, ma ja sam zadovoljan. Neka nam Bog da zdravlja i kad bih mogao pronaći nekakav posao, bili bismo potpuno sretni. Nikad u životu ne možete sve imati – konstatira Tomislav.

Mama Ana hvali djevojčice da dobro uče. Natali je članica folklorne sekcije u školi, bavi se i gimnastikom. Ona i Viktorija pjevaju u dječjem crkvenom zboru. Natali je i čitač u župi. –Ništa im nije teško, dobre su i poslušne – ističe Ana.

Nema darova pod borom

Davoračka župa posvećena je Mariji Kraljici i sv. Jurju. Nije onda čudo što se Filipovići puno mole Majci Božjoj, a posebno to rado čini Natali. Ona i Viktorija redovito zajedno mole prije spavanja, a mala Blanka čini to također svake večeri, ali sa svojom bakom Anom. Baka i mama uče ih stjecati radne navike. Tako Natali već uspješno „razvija“ i pravi rezance, a Viktorija je prava majstorica u uređivanju kuće. Kažu ukućani kako stalno „brisucka“ prašinu. Mama Ana rado hekla, a Tomislav voli pogledati nogometnu utakmicu.

Rođaci i prijatelji redovito ih posjećuju i pomognu kad treba, a treba često, ali su Filipovići zadovoljni i s malo. Iznenadili smo se kad smo čuli da kod njih „ne stižu“ darovi pod bor. Skromne djevojčice nisu ove godine slavile ni rođendane. Ali ništa zato. Znaju one da je na Badnjak najveći dar silazak Boga na zemlju i u jaslce i da se Božić ne mjeri brojem paketa. Isto vrijedi za rođendane. Važna im je obitelj, okupljena oko pradjedovskog ognjišta, dobro raspoloženje i prijatelji koji ostaju i poslije slavlja, sve drugo je kratkog daha.

Kao i sve slavonske obitelji, Filipovići se pripremaju za Božić, blagdan srca, obitelji i radosti. Bor, zelena pšenica s hrvatskom trobojnicom, miris ribe i domaći ugođaj, ispunit će toplinom njihovu kuću. Nekoliko puta smo ih pitali što im najviše treba, što bi željeli uz blagdane, ali zaželjeli su samo dobro zdravlje, Božji blagoslov i slogu koje ni do sada nije manjkalo. Završavajući ovaj prilog, saznali smo da ih neće zaboraviti ni volonteri župnog Caritasa i da im, na svoj način, žele uljepšati Božić.

OBITELJ DRAŽENA I MARICE SIROGLAVIĆ IZ ŽUPE ORIOVAC

Naših sedmero djece su nam blagoslov i radost

Tekst: Višnja Mikić • Fotografije: Višnja Mikić i obiteljski album Siroglavićevih

Adventski snijeg zabijelio je i Župu sv. Emerika u Oriovcu, ali lako smo pro-našli ulicu Vladimira Nazora i simpa-tičnu obitelj Dražena i Marice Siroglavić kod kojih smo se zaputili poslije jedne zornice.

Svećenički poziv

U Oriovac su doselili 2001. godine iz Lovči-ća. Živjeli su zajedno s Draženovim roditel-jima, Ivanom i Katom, koje je Bog pozvao k sebi: Katu nedavno pa su uspomene na majku, baku i svekrvu još veoma svježe.

Glava obitelji, 44-godišnji Dražen, radi u zagrebačkoj tvrtki „Monting“. Obavlja uglavnom terenski posao i jako je malo kod kuće, tako da je 41-godišnja Marica če-sto spajala ulogu oca i majke u podizanju i odgoju djece. Dražen ima još brata i dvije sestre, a Marica tri sestre.

Siroglavići su, ne bojeći se života, od Boga primili sedmero djece. Znaju da su djeca blagoslov i radost. Svi su dobri, vrijed-ni, vole i poštuju roditelje. Najstariji, Kruno-slav, bogoslov je četvrte godine i na školo-vanju je u Rimu. Roditelji su ponosni što je izabrao svećenički poziv jer nam, kažu, tre-ba novih duhovnih zvanja. Josip ima 21 go-dinu i radi u jednoj tvrtki koja izrađuje ma-drace, jastuke i sl. Monika je maturantica

Srednje poljoprivredne škole „Matija Antun Reljković“ u Slavonskom Brodu. Dominik je učenik II. razreda iste škole veterinarskog smjera i već sada se može zaključiti kako želi biti veterinar. Član je oriovačkog KUD-a „Luka Ilić Oriovčanin“ gdje svira bisernicu. Matej je u osmom razredu OŠ „Stjepan Ili-jašević“. U školskoj je nogometnoj ekipi, a u NK „Oriolik“ igra za starije pionire. Uče-nica 6. razreda, živahna Karmela vidi sebe kao buduću frizerku, a majci puno pomaže u kući. Članica je KUD-a „L. I. Oriovčanin“. David je u petom razredu, voli nogomet i igra za mlađe pionire u NK „Oriolik“. Do-minik, Matej i David ministranti su u župi, a Dominik i Matej su i čitači. Ističu puno aktivnosti i izvrsnu suradnju sa župnikom Zdravkom Radošem.

Radost blagdana

Kod kuće svatko ima svoj raspored, svoje obveze, uz školu i slobodne aktivnosti. Puno pomažu majci. Otac je često na terenu, a kad dolazi, radosno čekaju vrijeme koje će po-dijeliti upravo s njim jer im jako nedostaje.

– Bilo mi je najteže dok su bili mali. Su-prug je radio, a ja sam ga zamjenjivala kod kuće, podizala djecu i radovala se blagda-nima ili praznicima kad je Dražen dolazio kući. Tada bismo pričali, planirali, dogova-rali važnije poslove. I ovog Božića bit ćemo zajedno, a onda, poslije Nove Godine, on bi trebao s tvrtkom putovati za Finsku gdje će jedno vrijeme raditi – kaže Marica.

Ova vrijedna žena, uostalom kao sve supruge i majke, pere, kuha, sprema, do-čekuje i ispraća svoju dWjecu. Posebno se raduje Krunoslavu koji je kao „rimski đak“ najmanje kod kuće.

Svakome nebeski zaštitnik

Siroglavići obrađuju 3 jutra zemlje, siju pšenicu i kukuruz, uzgajaju svinje i perad i nitko ne sjedi „prekriženih ruku“.

– Nedavno je umrla Draženova mama Kata. Bila je vedra i uvijek s nama. Nekada je pjevala u crkvi, voljela hodočašća, rado pričala sa svećenicima koji su često navra-ćali u našu kuću. Kata jako nedostale djeci i meni. Nekada je bila jako bolesna, uspjela je ozdraviti i kupila, kao znak zahvalnosti,

za crkvu u Lovčiću veliki zavjetni kip Gos-pe Fatimske – sa sjetom priča Marica.

Djeca u obitelji Siroglavić imaju lijepa i simbolična imena. Evo pojašnjenja samo jednog: Marica ima sestru, s. Nevenku, u karmelićankama. Draženova i Maričina jedna kćer je Karmela. Tradicija je u obitelji svako dijete povjeriti nekom od nebeskih zaštitnika. Tako je činila baka Kata, a Dra-žen i Marica nastavili. Uz to, što svako di-jete ima „ciljano“ ime, obitelj je posvećena Bezgrješnoj.

Pitali smo Maricu, moli li obitelj kad su na okupu? Mole za Božić, Uskrs i nedje-ljom, jer su to jedini dani kad su zajedno. Sve drugo vrijeme posvećuju školi, aktiv-nostima u župi, zatim nogometu, kultur-no-umjetničkom amaterizmu i dr. Među-tim, saznali smo kako su svi svakodnevno bili na misama zornicama koje su sastavni i najljepši dio priprema za Božić, blagdan srca, obitelji, mira i radosti.

– Ovog Božića ćemo se opet okupiti: doći će Dražen, Kruno iz Rima, no, prvi puta ćemo biti bez bake. Jako će nam nedostajati sa svojim osmjehom, plemenitošću i „hr-pom“ lijepih, starih Božićnih običaja. Svake godine je ostajala s nama do polnočke, uz pjesmu, gitaru, bisernicu i harmoniku. Kuća je odjekivala pjesmom u Božićnom ozračju. Sada će bakino mjesto biti prazno pa ćemo na Badnjak biti malo „tiši“ – kaže Marica dodajući da to neće umanjiti njihovu radost zbog dolaska Novorođenog Kralja, kod ko-jeg je sada, sigurni smo – i njihova baka.

Antun Irić – privatni poduzetnik iz Gornje Obriježi

Novac i odijelo ne čine čovjeka, trebamo u sebi imati više duha i vjere u Boga

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Da je obitelj Irić vjernička svjedoče raspela, krunice i fotografije ukusno razmješteni svuda po stanu. Posebno mjesto među njima zauzima lik svetog Antuna Padovanskog. – To je nekako obiteljski svetac, mi ga bar tako doživljavamo i najradije mu se molimo. Bili smo i na hodočašću u Padovi, pa ako nam se ukaže prilika, opet bismo tamo rado pošli da se pomolimo “našem” svetom Antunu – kazao je Antun Irić.

Svatko se zaposlio da bi nešto zaradio, a ne da bi čekao na plaću i mislio što će mu obitelj jesti, pa zato naši radnici svoj novac moraju dobiti svakog 15. u mjesecu, iako i mi u našoj firmi imamo problema s naplatom prodane robe – riječi su ovo Antuna Irića iz Gornje Obriježi nedaleko Pakraca, iz kojih se da “iščitati” kako se radi o uspješnom poduzetniku usprkos ekonomski teškim vremenima, ali i vjerniku koji se s poštovanjem odnosi prema drugom čovjeku.

»Bez naših radnika ni mi ne bi bili uspješni«

U obiteljskoj kući u Gornjoj Obriježi Antun živi sa suprugom Slavicom, no česti gosti su im dvogodišnja unučica Sara, petogodišnji unuk Leo i kći Martina, udana u Pakracu. Druga kći Antonela trenutno studira u Zagrebu. Po struci kovinotokar Antun je s obitelji dugo živio u Švicarskoj, ali kad su kćeri počele odrastati, odlučio se vratiti kući. –U Hrvatsku na odmor smo uvijek išli pjevajući, a u Švicarsku se vraćali plačujući. Nakon što je starija kći tamo završila osnovnu školu odlučili smo se definitivno vratiti kako bi se ovdje nastavila školovati. Zараđenim novcem sam sa sestrinim mužem osnovao tvrtku „Usluga“ koja se bavi proizvodnjom predmeta za opremanje dječjih igrališta i proizvodnjom komunalne opreme, odnosno koševa za smeće, klupa i slično. Poslije smo za razvoj firme koristili i kredite i sada poslujemo širom Hrvatske – ispričao je Antun. „Usluga“ je, dodao je, počela s radom prije četrnaest godina, a unazad deset godina osnovao je vlastiti obrt za obradu metala, koji izrađuje svu galanteriju za potrebe „Usluga“. Uočio je, naime, da je jednostavnije i jeftinije osnovati vlastiti obrt nego za te poslove plaćati nekoj drugoj firmi. „Usluga“ sada zapošljava 22 radnika, a na obradi metala rade njih četvorica. Od prije godinu dana Antun je vlasnik i sunčane elektrane snage 10 KW smještene na okućnici u Obriježi.

– Posao shvaćam ozbiljno i u firmama prihvaćamo i male i velike poslove, važno je da se radi. Inače, ja radim ujutro od sedam navečer do šest sati, svaki dan osim subote. No, treba istaći i da bez naših radnika ni mi ne bismo bili uspješni. Njih gotovo 80 posto su tu iz sela ili okolice, znaju svoj posao i svi, zapravo, funkcioniramo kao jedna velika složna obitelj – dodao je Antun.

Isus nas nije učio krasti nego raditi

Usprkos svakodnevnom poslovnim obvezama i čestim putovanjima širom Hrvatske zbog posla, Antun pronalazi slobodnog

vremena i za druge aktivnosti u svom kraju. Tako je predsjednik nogometnog kluba „Croatia“, no još više je posvećen radu u crkvenom odboru župe Donja Obrijež. A u župi koja obuhvaća naselja Gornja i Donja Obrijež, Veliki i Mali Banovac, Ploštine, Kapetanovo Polje, Toranj i Batinjane, mnogo je posla. – Trenutno radimo na obnovi stolarije i uređenju fasade župnog dvora. Objekt je u tako lošem stanju da se u njemu nije moglo boraviti pa župnik sada živi u Pakracu i u selo dolazi po potrebi, ali mi vjernici mu želimo omogućiti da ponovo bude stalno s nama – kazao je Antun. On i njegova obitelj, dodao je, nedjeljom i za blagdane redovito odlaze u crkvu. Kada je zbog posla odsutan više dana, onda posjećuje crkvu u mjestu gdje je na terenu. Svoj odnos prema Bogu i vjeri, ističe, davno je izgradio.

– I supruga i ja potječemo iz vjerničkih obitelji u kojima se Boga štovalo i u duhu vjere živjelo. Sada svoja uvjerenja pokušavamo prenijeti i na djecu i unučad, osobito supruga koja je kod kuće i od koje su oni naučili prve molitve. Nedjeljna misa za mene je nešto bez čega jednostavno ne mogu. Nakon napornog tjedna i svih problema, dobra propovijed me naprosto “digne” i lakše mi je suočiti se s novim obvezama. Isus nas nije učio krasti nego raditi i to bi danas, u ovoj teškoj ekonomskoj situaciji, svi ljudi trebali imati na umu, osobito poduzetnici. Novac i odijelo ne čine čovjeka, nego, dapače, novac često pokvari čovjeka. Mislim da bi svi u sebi trebali imati više duha i vjere u Boga – istakao je na kraju Antun Irić.

U posjeti Župi sv. Katarine u Gaju

Ovdje će uvijek biti onih koji će slaviti Boga

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Sve starije stanovništvo i komunističko-ateistička prošlost kraja koja se odražava i na sadašnjost, osnovne su karakteristike Župe sv. Katarine Gaj. Stoga je pred župnikom Danijelom Engelmanom, koji u njoj službuje nešto više od godinu dana, mnogo izazova.

– Ovdje je svega stotinjak obitelji koje blagoslivljaju svoje domove, odnosno oko 300 vjernika. Svake godine sve više ih umire, a sve se manje rađa. Primjerice, u 2010. godini bilo je 15-ero krštene djeca, a prošle godine samo sedmero. Među stanovništvom postoji jezgro "starih" vjernika, potom oni koji su bili komunisti pa su se "preobratile", a treća skupina su izbjeglice i prognanici. Među njima nema uvijek sloge što se onda odražava na aktivnosti u župi. Osim toga, neki svoju vjeru nisu uspjeli prenijeti na mlade i sve u svemu, crkvu je teško napuniti čak i na blagdan naše zaštitnice – rekao je župnik Engelman. Nada Sohora je među onim koji su redoviti na nedjeljnim misama. – Neki se valjda u vjeri nisu našli pa ne dolaze, ali mene dolazak na misu ispunjava unutarnjim mirom – kazala je Nada.

Uz sv. Katarinu slave i sv. Antuna Pustinjaka

Župa i drvena crkva u Gaju su postojali još prije provala Turaka, no tada je crkva spaljena. Po odlasku Turaka na mjestu bivše crkve napravljena je drvena kapela u kojoj su više desetljeća službu Božju obavljali franjevci iz

Cernika. Zapisi o kapeli posvećenoj sv. Katarini postoje iz 1730. godine, župa se službeno ponovo spominje 1770. godine, a temeljni kamen za crkvu koju je gradio grof Janković, položen je 22. lipnja 1800. godine. Današnja župa Gaj obuhvaća još sela: Poljanu u kojoj je kapela sv. Ane, Marino Selo s kapelom sv. Ivana Krstitelja, Kukunjevac u kojem je kapela sv. Antuna Padovanskog, potom Brezine čija je kapela posvećena sv. Andriji apostolu, Brekinska s kapelom sv. Mihaela arhandela, Govede Polje u kojemu je kapela Bezgrješnog Srca Marijina te Stržičevac gdje postoji kapela sv. Josipa radnika. Župnik Engelman inače, upravlja i obližnjom župom Antunovac u kojoj je crkva posvećena Presvetom Srcu Isusovom.

Osim sv. Katarine u Gaju se slavi i sv. Antun Pustinjak, poznat i kao svetac zaštitnik životinja. S tim u vezi u župi je sačuvan jedinstveni običaj da se nakon svete mise na blagdan 17. siječnja kraj crkve organizira aukcija životinja, a zarađeni novac koristi se za potrebe župe. – Osim na blagdane sv. Katarine i sv. Antuna svete mise redovito imamo i nedjeljom. Jedna obavezno bude u Gaju, drugu imam u Antunovcu, a treća bude naizmjenice u Poljani i Marinom Selu. Ostalih dana u tjednu misu služim uglavnom na traženje ljudi, obično to bude na neku nakanu. Ove godine smo na Veliki petak imali svoj župni križni put, a hodočastili smo i na Trsat – dodao je župnik Engelman.

Poljana 'iznjedrila' dva mlada svećenika

U župnoj crkvi u Gaju djeluje zbor od 20-ak članova, uglavnom srednje i starije dobi. Po dolasku u Gaj novi župnik je pokušao orforniti i dječji zbor, ali velikog odaziva nije bilo pa je stoga nekolicinu starije djece pripojio zboru odraslih. U Gaju također postoje 4 čitača, a u drugim selima bar po dva. Povremeno je aktivan i Caritas, a i u drugim selima, kaže župnik Engelman, postoji nekolicina ljudi koji mu pomažu. Ana Hoster je već devet godina zvonarka u kapelici u Marinom Selu. – Naslijedila sam u tom poslu pokojnog muža. Zvonim svaki dan u podne i kada je misa. Mene dolazak u crkvu osnaži i zato sam na misu dolazila uvijek i dok nisam zvonila – kazala je gospođa Ana. Katica Kiš iz Antunovca pjeva u zboru i pomaže župniku u obnovi crkvenog ruha. – Nekada nas je bilo puno više u zboru, a sada je ostalo nas šest starih. Djevojke ni u crkvu ne idu, a kamoli da u zboru pjevaju. Ne znam zašto se mladi nakon krizme "pogube" ali to nije dobro – mišljenja je gospođa Ankica.

Župa Gaj za koju godinu će se moći pohvaliti s dva mlada svećenika, a obojicu, Maria Mesića i Andru Gluščića, je "iznjedrila" obližnja Poljana. – Jednostavno, osjetio sam Božji poziv, a želju da postanem svećenik učvrstio sam surađujući s bivšim župnikom Ilijom Zečevićem. Nažalost, danas se malo mladih oduševljava za vjeru i kao da ih je sramota ići u crkvu – kazao je M. Mesić. Župnik Engelman slaže se s ovim mišljenjem i baš zbog toga u njegovim planovima središnje mjesto imaju mladi. – Želja mi je u svakom selu osnovati zbor kako bi liturgija bila ljepša, ali posebno planiram raditi s mladima. Kada sam preuzeo župu, pozvao sam školarce na razgovor i druženje uz društvene igre i odazvalo ih se četrdesetak. Sada se ovdje u župskom domu okupljamo dva puta tjedno što me raduje i čini mi se, usprkos komunističko-ateističkoj prošlosti, kako će u ovom kraju uvijek biti onih koji će slaviti Boga – rekao je župnik Engelman.

Obnova crkve, spomenika kulture

Crkva sv. Katarine, sagrađena u baroknom stilu, od 1972. godine zaštićeni je spomenik kulture, ali je danas u iznimno lošem stanju. – Župnik Prepeljanić je izmijenio krov, no crkvi treba temeljito uređenje. Ponajprije se mora riješiti narušena statika i potom živući vlaga. Ministarstvo kulture je dalo 150 000 kuna za dokumentaciju, a radovi će se obavljati u etapama, ovisno o novcu – rekao je župnik Engelman.

Održan susret župnih zborova Požeške biskupije

Vaš glas, a još više vaše srce obogaćuje euharistijska slavlja

Piše: Z. Zelenika • Snimio: D. Mirković

U organizaciji Pastoralnog centra i Povjerenstva za liturgijsku glazbu Požeške biskupije održan je 17. studenog u Požezi susret župnih zborova biskupije u prigodi blagdana sv. Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe. Na početku susreta sve je u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje su se okupila 22 zbora, pozdravio biskup dr. Antun Škvorčević.

– Naša biskupija je ovdje prisutna ne samo po vašem glasu, nego ponajprije po vašem srcu koje unosite u euharistijska slavlja i svojim ih pjevanjem obogaćuje-

te. Ovom prigodom od srca i iskreno vam zahvaljujem za požrtvornost kojom služite svojim pjevanjem, najprije slavi Božjoj, a onda Božjem narodu da ono kroz vaše pjevanje može lakše uzdići dušu Bogu i sudjelovati u svetim otajstvima – kazao je biskup Škvorčević napomenuvši kako ovaj susret ima posebno značenje jer se održava u Godini vjere. Istaknuo je da je to prigoda u kojoj valja provjeriti kako crkveni zborski izvršavaju svoje poslanje u duhu liturgijske obnove. U tome će im od velike pomoći biti knjižica „Pjevanje u svetom bogoslužju“ koja donosi tekst o svetoj glazbi iz Konstitucije o svetoj liturgiji „Sacrosanctum Concilium“ te tekstove iz Opće uredbe trećeg izdanja Rimskog misala koji govori o liturgijskom pjevanju. Biskup je protumačio na koji način se njome treba poslužiti u oblikovanju liturgijskog pjevanja te dao uputu kako ispravno postupati s obzirom na pjevanje u pojedinim dijelovima euharistijskog slavlja.

U glazbenom dijelu susreta koji je vodio Alen Kopunović Legetin, povjerenik biskupije za liturgijsku glazbu, svaki se

zbor predstavio s dvije skladbe. Vrhunac susreta bilo je euharistijsko slavlje u katedrali na kojem je više od pet stotina pjevača predvodilo pjevanje na zahvalnici za domovinu i oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču. Biskup je zahvalio okupljenim pjevačima za vjernost i žrtvu kojom u svojim župama služe slavi Božjoj. Na svršetku je slavlja biskup uručio Zahvalnicu Požeške biskupije gospođi Jeleni Bijuklić iz Župe sv. Antuna Padovanskog u Našicama, koja u crkvi Svih Svetih u Donjoj Motičini već 50 godina slavi Boga sviranjem te gospođi Štefaniji Pizent za 50 godina vjernog i požrtvornog vođenja pjevanja u župnoj crkvi u Uljaniku.

Otvorena izložba u Zavičajnom muzeju Slatina

Predstavljeno liturgijsko ruho iz crkava Slatinskog dekanata

Piše: D. Šuvak • Snimila: Maja Šantoši

U Zavičajnom muzeju Slatina, 7. prosinca otvorena je izložba „Liturgijsko ruho u crkvama Slatinskog dekanata“. Izložba je pripremljena prigodom 15. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije, 40 godina svećeništva biskupa Antuna Škvorčevića, 40 godina svećeništva župnika Župe Rođenja BDM u Podravskoj Moslavini Stjepana Đurića, 35 godina svećeništva mons.

Vladimira Škrinjarica župnika u Župi sv. Josipa u Slatini i arhiđakona Podravskog arhiđakonata, 200 godina uspostave Župe Uznesenja BDM u Novoj Bukovici te Godine vjere.

Na izložbi je prikazano liturgijsko ruho iz crkava: sv. Josipa u Slatini, sv. Petra u Čadavici, Rođenja BDM u Podravskoj Moslavini, sv. Marije Magdalene u Sopju, sv. Barbare u Sladojevcima, Pohoda BDM u Voćinu, Uznesenja BDM u Novoj Bukovici.

U uvodnom dijelu otvaranja ravnateljica Muzeja Dragica Šuvak naglasila je da je izložba pripremljena sa željom da posjetiteljima Muzeja ukaže na sakralnu i kulturnu baštinu Slatinskog dekanata, da se pokaže funkcija i ljepota tekstilnih predmeta iz ovih župa, da se liturgijsko ruho približi vjernicima te da time postanemo još bliža i jača zajednica.

Mnogobrojne posjetitelje pozdravio je slatinski gradonačelnik Ivan Roštaš koji se zahvalio svećenicima na njihovom djelovanju u zajednici i na čuvanju kulturne bašti-

ne. Mons. Škrinjaric prenio je nazočnima pozdrave biskupa dr. Antuna Škvorčevića, čestitao organizatorima na postavljanju izložbe te otvorio izložbu. U programu otvorenja izložbe pjevao je zbor iz Mikleuša predvođen voditeljicom Antonijom Brzicom, koji je izveo nekoliko prigodnih adventskih pjesama. Na kraju programa ravnateljica Šuvak zahvalila je svećenicima na posudbi predmeta, gradu Slatini i Virovitičko-podravskoj županiji na financijskoj pomoći za tiskanje prigodnog kataloga. Izložba će se moći pogledati do 15. siječnja 2013. godine.

Kolaudacija orgulja u župnoj crkvi u Cerniku

U župnoj crkvi sv. Petra apostola u Cerniku, prve adventske nedjelje, 2. prosinca, upriličen je koncert na orguljama povodom kolaudacije ove „kraljice instrumenata“. Raskoš i ljepotu zvuka dočarala je prof. Mirta Kudrna iz Zagreba, odsviravši skladbe Bacha, Stanleja, Zipolija, Clerambaulta, Tartinija i Pluma.

Slušaatelji, a poglavito Cerničani, bili su oduševljeni jer su nakon više godina čuli svoje velike i vrijedne orgulje koje je početkom 20. st. sagradio češki majstor Jan Tuček. Sa 17 zvučnih registara, orgulje su smještene na pjevalištu u dva odvojena kućišta, sa samostalnim sviraonikom u sredini. U koncert su se uključili i članovi HPD „Tomislav“ iz Cernika. Pod dirigentskom palicom Veronike Terzić, a uz pratnju prof. Kudrne, u cerničkoj crkvi ostvaren je potpun doživljaj sklada orgulja – glazbala duše i ljudskog glasa.

– Sve se dogodilo Bogu na slavu i nama na radost – naglasio je o. Ante Perković, gvardijan franjevačkog samostana i cernički župnik. (Vi.M.)

VEDRAN ZIRDUM, STOPER NK „DINAMO“ IZ VIDOVACA

Neka mladi kroz život koračaju s Bogom, bit će im lakše

Piše: Vesna Milković

Nogomet, vjera i djevojka Marija Prskalo najvažnije su sastavnice života 23-godišnjeg Vedrana Zirduma iz Stare Lipe. Naravno, i obitelj za koju kaže da ga u svemu podupire: majka Svjetlana, otac Josip te sestre Josipa i Lea. Zirdumovi su u Požeštinu doselili iz Dervente kada su Vedranu bile dvije godine, a tek što je pošao u školu, u život mu je ušao sport.

– Svi u selu su igrali nogomet, a i stadion se nalazi blizu naše kuće pa sam tako i ja odlučio u slobodno vrijeme malo na igralištu napucavati loptu. Uspostavilo se, međutim, da imam talenta i tako je nogomet za mene postao mnogo više od zabave. Ipak, čisti sam amater, dobivam od kluba samo putne troškove i opremu – kazao je Vedran. Završio je srednju školu za strojarškog tehničara, bio je i zaposlen na određeno vrijeme i sada si ponovo traži posao. Veći dio svoje sportske karijere Vedran je proveo kao igrač u NK „Stara Lipa“, a trenutno igra kao stoper u vidovačkom Dinamu.

– Želio sam igrati u većem klubu pa sam prije dvije godine prešao u Dinamo. Ubrzo sam se vratio u Lipu jer je klub

imao plan ući u viši rang i ja sam im želio pomoći. Nažalost, nismo uspjeli i tada sam se vratio u Dinamo koji sada igra u 1. županijskoj ligi – objasnio je Vedran.

Inače, dodao je, u njegovoj nogometnoj karijeri važna su dva čovjeka: Emil Hamžik koji ga je u pionirskom uzrastu u NK Lipi naučio svemu što se u nogometu treba znati, te sadašnji trener Željko Mitrović. Što se tiče natjecanja, uvijek će pamtili jedan Božićni turnir u Grabriku još iz kadetskih dana. – Mi iz male Lipe igrali smo protiv Kamen Ingrada koji je tada nastupao u prvoj nogometnoj ligi. Na kraju je rezultat bio 1:1 i morali smo raspucavati: ja protiv Josipa Zebe, poznatog Kamenovog igrača, inače i mog prijatelja. Ja sam dao gol, on nije i mi smo pobijedili, a cijeli Grabrik je navijao za nas. To nikada neću zaboraviti – kaže Vedran.

Kao mnogi mladi ljudi i Vedran raznim obilježjima okolini daje na znanje tko i što mu je važno u životu te na koji način razmišlja. Tako je dao istetovirati djetelinu sa četiri lista, simbol sreće, na kojoj su inicijali članova obitelji. Dvije tetovaže još su nedovršene: drvo života i golubica kao

simbol mira. Na ruci je također istetovirana misao: „Da bi bio nezamjenjiv, moraš biti poseban“. – Pročitao sam to na internetu i svidjelo mi se. Jesam li poseban? Vjerojatno jesam svojoj curi, inače me ne bi trpjela šest godina – kazao je šaljivo Vedran. Na Vedranovoj ruci su i dvije narukvice s vjerskim obilježjima: jednu mu je iz Međugorja donijela buduća punica, a drugu iz Rima s maturalca sestra.

– Naša obitelj je vjernička i svi redovito idemo u crkvu. Uz roditelje, u vjeri me kao školarca učvrstio i tadašnji župnik u Skenderovcima Pavao Mokri koji je okupljao mlade i puno razgovarao s nama. Marija i ja često sada znamo otići u crkvu i ako nije misa pa se pomolimo i tada se smirenije osjećam – rekao je Vedran. Kao početnik u nogometnom svijetu Vedran se divio Davoru Šukeru, idol mu je sada Zlatan Ibrahimović, a Barcelonu smatra najboljom ekipom. Do prije godinu dana imao je velike nogometne planove, a onda je došla neugodna ozljeda koljena i operacija. – Ne znam do kada ću igrati, možda još samo ovu sezonu. Onda se želim zaposliti i osnovati svoju obitelj, a mladima bih preporučio da se svakako bave sportom jer je zdravo. I naravno, neka kroz život koračaju s Bogom, bit će im lakše – kazao je na kraju Vedran Zirdum.

Počela Katolička malonogometna liga

Katolička malonogometna liga Požeške biskupije krenula je u novu sezonu. U natjecanjima sudjeluje 18 momčadi iz 17 župa, a pridružili su im se i učenici Kolegija Požeške biskupije. Malonogometna natjecanja po „futsal“ pravilima organizira Pastoralni centar i Povjerenstvo za pastoral mladih Požeške biskupije. Uz zavidno sportsko umijeće KMNL obilježava i duhovna dimenzija kojom se molitvom, izbjegavanjem psovki i svih grubosti gradi nova dimenzija sporta. Ovogodišnja sezona započela je Skupštinom predstavnika svih momčadi održanom 12. studenoga u Pastoralnom centru u Požegi, a prvo kolo odigrano je 24. studenoga

u Brestovcu. Prije sportskog natjecanja sudionike je primio biskup dr. Antun Škvorčević u crkvi sv. Lovre. V.d. voditelja Pastoralnog centra Zvonimir Zelenika predstavio je biskupu svaku momčad. Biskup je rekao nogometašima da pozdravlja njihova sportska natjecanja te dodao da pri tom ne zaborave da se natječu upravo kao mladi vjernici koji se drže pravila sporta, ali još više Isusovih pravila po kojima se osvaja prvo mjesto, odnosno postiže konačna životna pobjeda. Potaknuo ih je da se u toj svijesti jedni drugima raduju, međusobno povezuju, iskazuju poštovanje riječima bez psovke i djelima bez nasilja. (jh i zz)

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

Božić je jedini dan u godini, koji za svoje slavlje otvara dvanaest različitih biblijskih stavaka: Četiri za polnočku, četiri za zornicu i četiri za danju misu - puni broj! Zbog toga smijemo i zaključiti da je Božić najveći dan i blagdan kršćanstva na zemlji i u vremenu. Uskrs nas vodi u onostranost u koju još nismo zavirili, osim mišlju, srcem i dušom. Božić je dan i blagdan u vremenu i na zemlji. Stoga i jest najveći i najdraži.

Zaustavite se danas nad bilo kojim tekstom biblijske poruke blagdana. Otvorite

vrata svome vjerničkom srcu i svojim mislima. K tome dodajte svoj hod ili hodočašće kroz došašće, kad ste - slaveći zornice - hodočastili prema Božiću. Bili ste pred nebom poruke. Zar Vas nije toliko puta nagovorio i iznenadio Izaija svojom porukom? Zar Vas evangelisti nisu usrećili i obogatili svojim kazivanjem? Zar u ispovjedaonici niste doživjeli pravi susret s nebeskim svijetom, uz uvjet, ako ste se za taj sakramentalni čin pripremili i molitvom? Sve to je stvaralo u vama oduševljenje i blagdansko raspolože-

nje. Božića nema bez toga.

Nemojte zaboraviti, da je Vašem božićevanju pridonosila i obiteljska i crkvena zajednica. Pa ako su i drugi u obitelji i zajednici učinili nešto da Božić bude Božić, onda ste u zajedničkom ozračju gotovo dotaknuli drugi svijet.

I jer vjerujem, da ste se kroz Došašće spremali za veledan i veleslavlje Božića, onda Vam svakome i svima smijem čestitati. Ovo je rođendan Boga kao čovjeka! Ali ovo je i rođendan naš, kao djece Božje. ■

SVETA OBITELJ

Svečan je i divan blagdan svete Obitelji. Učimo iz njega u punom svjetlu blagdanovati. Gledano izvana, iz zemaljske perspektive, sve nam izgleda vrlo jednostavno, gotovo siromašno. Čudo se dogodilo u staji - prostoru za domaće životinje - a ne u kraljevskoj palači. Ipak to bijaše najsvečanije ozračje ikad dogođeno na zemlji. Izvana gotovo neljudski okoliš, ali iznutra bijaše punina neba i nebeskoga svijeta. Sve je oboženo prisutnošću Boga koji se rodio kao čovjek. Sva stvorenja bijahu nekako usmjerena i okrenuta k tome cilju iz kojega su ona počašćena i proslavljena. Ta među stvorenjima udomio se njihov Stvoritelj, kao jedan od stvorenja. Nebesko čudo na zemlji.

Tome čudu u susret, svi smo pozvani. Odatle je počelo očovječenje ljudi i svečanost povijesti. Učimo biti u Božjim blizinama i

na zemlji se vladajmo kao prijatelji i susjedi Boga koji se udomio među nama. Koje li životne škole u činjenici svete Obitelji! Blago onome koji ovdje umije biti učenikom. Naučit će nebesku mudrost i postat će pravi hodočasnik zemljom u nebeski svijet.

Kratki hod čitanjima. Koja je sreća u svakoj obitelji kad se u njoj rada novo čedo. To je događaj svijeta. Svako je novorođenče - prorok Samuel, tvoj brat ili sestra, tvoj sin ili kći - uvijek je to događaj cijele zemlje i vremena na njoj. Koliko bi svijet bio siromašniji bez tebe, bez tvoje mame i tate, bez tvoje braće i sestara, bez tvojih suš-kolaraca. Svatko je pravi čar i bogatstvo svijeta. Radujmo se sebi i jedni drugima. ■

BOGOJAVLJENJE

Nekoć je ovo bio blagdan svečaniji i veći od Božića. Današnja je liturgija to promijenila, iako su oba dana i blagdana velika i pravo čudo povijesti i kršćanstva. Zaustavite se pred Izaijinim odlomkom i čudite se uzbudljivosti, pokretima i sveobuhvatnosti. Grad i svijet su u pokretu. Nad njima i u njima je prisutan Bog. Narod je u pokretu, kraljevi na putu. Svi želi nekako stići do Boga i s njim se sastati. Uz to nipošto ne zaboravite da se sve ovo zbiva i događa i radi tebe, radi nas. Baš si ti pozvan i pozvana u ovo kolo svečanosti. Jer, ako se ne makneš i ne uključiš, onda sve ovo ostaje izvan tebe i daleko od tebe. Ti, dakle, trebaš ustati, krenuti, vidjeti, doživjeti. To je događaj izvan kojega ne smiješ ostati.

Pavao to prireči na uzbudljiv način, zovući i pozivajući sve stanovnike zemlje i svijeta: da čuju, da dožive, da se raduju. Jer ono, što prijašnja vremena nisu mogla ni znati, ni čuti, nama je objavljeno. Mi živimo u tom ozračju, u toj svečanosti. To je svečanost nebeske i božanske stvarnosti posred naše vremenitosti na našoj zemlji. K nama je stigao Bog kao jedan od nas. Za nas je ostvario čudo na zemlji, u koje je i nas krštenjem uveo.

Evangelje je čudesno i divno hodočašće. A cilj hodočašća je traženje Boga koji se udomio među ljudima na zemlji. Cijeli je veličajni pokret ljudi Bogu novorođenome u susret. Slika je to našega života na zemlji. Traganje je to i traženje puta do Boga. Slika je to nas i našeg života. ■

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODINOVA

Prelistajte svu književnost Hrvatske, Europe i svijeta! Gdje ćete naći ovakav odlomak, kao današnji Izaijin - pisan svemu svijet. Tješite, tješite moj narod, govori Bog va! To je svezadaća svijeta čitavoga, i pojedinca svakoga. Tko to još nije bio žalostan? Tko nije plakao? A kad su uz takvoga nađe tješitelj, osjećajnik, najedanput sve biva i postaje drukčije. I jer je danas blagdan krštenja, onda je ovo svenarodna zadaća koju gotovo svuda i uvijek najbolje čine i obavljaju sve majke svijeta. One su prave tješiteljice svoje djece. One kazuju i pokazuju, što to znači imati srca i duše. Njima najslbližiji jesu svi oni, koji su tim putem krenuli. Lako je biti silnik i siledžija. Lako je pokazivati svoju moć i nadmoć. Ali približiti se srcem i dušom onome, tko je tužan i ožalošćen, to je umijeće što ga rijetki čine.

A to bi trebala biti zadaća i posao kršćana jer se na našoj zemlji pojavila Milost Božja, Spasiteljica svih ljudi. Vidite ove dvije riječi su prava imena Norođenoga Sina Božjega. On je Milost neba i Spasitelj ljudi. On je Bog i naš Otkupitelj.

Evangelje je susret ljudi s Ivanom Krstiteljem koji, iako voljen i cijenjen, iako središte, kojem su toliki hrlili i hodočastili, nije zaboravio reći i naglasiti da je i on, kao i oni hodočasnik - Većemu. O čudesne li poniznosti Boga našega koji se umiješao među ljude - kao jedan od njih - i koji s njima hodočasti Ivanu da primi ovaj znak. Nije li to riječ i poziv svakome od nas, da premislimo svoje živote i svoje djelovanje.! ■

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

Slavili smo i proslavili božićno-uskrsno-duhovski misterij, tajnu svoje vjere. To je najsvečaniji vremenski razmak. Danas se crkvena godina usmjeruje na pučinu. Treba na širokim morima vremena pokazati, koliki smo vjernici i koliko smo kadru prenijeti blagdansko ozračje i slavlje u postblagdansko razdoblje. Opet se sve otvara Izaijinom porukom u kojoj prorok veli da ne će šutjeti ni mirovati, dok pravda njegova ne zasine k'o svjetlost. Prevedeno u naš život to znači: Jer smo božićevali i slavili uskrsno-duhovsku tajnu, onda to trebamo i moramo pokazati i u svome životu. Trebali bismo biti ljudi nebeskoga i biblijskoga svijeta. Pa i onda kad je teško. I onda kad nas drugi ne razumiju. I onda kad se nalazimo s neodgojenim ljudima. Jednostavno, u svakoj situaciji trebamo i moramo biti veliki i poštteni.

Čitajte lagano Pavlov odlomak pa brojite darove koji su i u vama po sakramentalnim slavljinama. Te smo darove posve zaboravili i o njima ne vodimo brigu. Današnja nas nedjeljna poruka zaustavlja pred njima. Pokušajmo se čuditi sami sebi i svečanosti koju je Bog činio i učinio s nama i u nama. Jer ako to ne uočimo i ne doživimo, proći će kraj nas, a mi od toga ni prvog slova nismo

prisvojili. Drugo. Učimo se diviti našoj različitosti. Koliko nas god ima u obitelji, u župi, u gradu, u državi, na kontinentu i na svim kontinentima – sada i u prijašnjim vremenima – nikada i nigdje ne bijahu dvoje jednakih. Svatko je drukčiji. Tu i u tome čita se i iščitava Božja svemoć i čudesnost. Svakoga je Bog stvorio drukčijim i svatko biva bogatstvo za drugoga.

Evangelje je svadbeno slavlje jedne obitelji. U isto vrijeme, ovo je slavlje čitavog ljudskoga roda. U ljudsku obitelj ušao je Bog, kao jedan od nas da bude bogatstvo svima. Ušao da stvori svadbeno slavlje čovječanstva. Bog se vezao s nama ljudima da nas počasti, da nas pohodi, da s nama druguje, da nas pozove u svoj svijet, kao što je On ušao i ovaj naš svijet. Kojeg li čuda i kolikog li poziva. ■

TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

Pokušajte zastati u svojim mislima, a onda se prebacite tri tisuće godina unatrag, što je davno prije početka Novoga zavjeta. Uđite u Nehemijina vremena pa čitajte ovaj današnji odlomak što ga je ondašnjim ljudima čitao književnik Ezra. Pri kraju današnjeg odlomka imate divni proglas: Ovo je dan posvećen Gospodinu, Bogu vašemu! Ne tugujte, ne plaćite! ... Ne žalostite se! Jer radost Gospodnja vaša je jakost! Gotovo bismo ovaj čudesni odlomak čitali još jedanput. Pa opet iznova, jer je toliko rječit i razumljiv kao da je pisan nama danas.

Nadovezuje se čudesni odlomak Prve poslanice svetoga Pavla Korinćanima. Pavao nas uči da smo u jednome Duhu svi u jedno tijelo kršteni. Prevedeno, znači: Svi

smo svoji - rodbinski vezani Duhom Svetim. Svi smo na putu u vječnost - vođeni i nošeni Duhom Svetim. Stoga ovdje na zemlji moramo i podnositi jedni druge. Moramo surađivati s drugima. Moramo se jedni za druge brinuti. Ne smijemo prezreti ni odbaciti drugoga, makar je... A onda u velikoj zajednici svatko ima svoju ulogu i zadaću, a svi se brinu i odgovorni su i za druge.

U prvom dijelu Evanđelja imamo pravu definiciju o predaji Riječi Božje. Luka je sve ispitao, a onda sve poredao i na kraju čudesno napisao svoje Evanđelje - od Isusova silaska s neba, njegov boravak na zemlji među ljudima i njegovo Uzašašće na nebo. U tom je Luka jedinstven i čudesan. U drugom dijelu Evanđelja vodi nas u Nazaret

gdje Isus, po svom običaju, uđe na dan subotnji u sinagogu te ustane čitati. Čitao je iz knjige proroka Izaije riječ o sebi: Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje. Najsvečaniji proglas ikad o nekome napisan. Pisao ga je Izaija o svome Mesiji. Sad ga sam Mesija – 700 godina kasnije – čita u sinagogi. A čitao je tako da Oči svijetu u sinagogi bijahu uprte u njega. Još nikada nitko nije čitao nešto svečanije ni ljepše o sebi. Jedinstveni događaj kad su ljudi mogli čuti i vidjeti ispunjenje Izaijine riječi na Isusu iz Nazareta. ■

ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Danas slušamo kako prorok Jeremija piše o sebi. Piše ne svoju riječ, nego Gospodnju, koja je bila rečena i proglašena o Jeremiji. U njoj svatko smije – i može – čitati riječ i poruku o sebi. A pošto mi tako ne čitamo, onda nam ni Biblija ne govori mnogo. Mi uvijek mislimo da možemo biti i živjeti bez Biblije i biblijske poruke. Pa zar nije Bog svakoga stvorio i oblikovao kao što je stvorio i Jeremiju proroka? Samo je razlika: Jeremija je to vjerovao - i tako živio - a mi to niti vjerujemo, niti tako živimo. A trebali bismo i vjerovati i živjeti. Bog sprema i šalje Jeremiju, da bude prorokom svome narodu. A zar nije i svaki čovjek poslan – svojima? Roditelji svojoj djeci, i djeca svojim roditeljima. Susjedi susjedima, i narodi narodima... Svi smo jedni drugima u isto vrijeme učitelji i učenici. Svi možemo nečim druge poučiti, a jednako tako svi možemo od drugih toliko toga naučiti.

Pavao piše svečanu i najljepšu himnu svih vremena - himnu ljubavi. Kad

bismo je, barem, često lagano čitali. A onda barem po koji stavak iz nje prevodili u svoj život, vrlo brzo bismo se sami izmijenili. A možda bi se još netko uz nas i kraj nas počeo mijenjati? Svijet bi i povijest postajali drukčiji. Zaustavite se jednom na poruci ove čudesne Pavlove himne ljubavi!

Evandeoski je odlomak nastavak prošlonedjeljnog odlomka. Samo se prisjetite s kolikim je oduševljenjem bio Isus slušan kad je progovorio. A gle što se na kraju dogodilo? Čovjek i ljudi su kadri i Bogu proturiječiti. Samo usporedite oduševljenja prošlonedjeljnog evanđelja i usporedite ga s današnjim nastavkom. To su dva različita svijeta. I to Vam je istina o čovjeku. Čovjek može biti Božji oduševljenik, ali može postati i Božji neprijatelj. Može prihvatiti Boga kao Franjo Asiški, Antun Padovanki, Mala Terezija i milijuni drugih, a može Boga izdati kao Juda i toliki drugi. ■

PETA NEDJELJA KROZ GODINU

Današnji Izaijin odlomak opisuje i poslanje proroka Izaije. Odmah se prisjetimo: Svi smo zvani i svi poslani. Dozvani smo iz nepostojanja i poslani smo svojim suvremenicima da im budemo poruka i riječ Božja. Kad bismo umjeli čitati i iščitavati povijest svojih poziva i poziva drugih ljudi, što bismo sve pročitali i što sve naučili u toj čudesnoj školi Božjih poziva? Barem naučimo: Nitko nije sebe zvao niti pozvao u život i u ovaj svijet. Bog je naš Pozivatelj. On nas je dozvao i stvorio, a onda i poslao u svijet da budemo njegova poruka. A jesmo li to? Da bismo mogli biti njegova poruka, trebamo Božju riječ čitati, slušati, s njom se sumišljati, po njoj živjeti... To je put rasta i dozrijevanja. Nitko ne može biti Božji bez Boga. A kako će biti Božji, ako Boga ne sluša, i ako se po Bogu ne ravna u svom življenju.

Imamo nastavak Pavlove poslanice Korinćanima. Pavao im dozivlje u pamet Evanđelje koje im navijesti. Prevedeno: podsjeća ih na kazano i predano. Neka to ne zaboravljaju, nego po tome neka žive. Najprije je Pavao bio poučen Evanđeljem, a onda je učio druge. Cijelo je Evanđelje sažeo u tri rečenice: Krist umrije za grijehe naše po Pismima; bi pokopan i uskrisen treći dan po Pismima.

Ukazao se dvanaestorici. Potom braći kojih bijaše pet stotina zajedno... Najposlije, kao nedonoščetu, ukaza se i meni. Pavao je bio očevidac uskrsloga Krista. Stoga je Pavlova riječ nošena Kristom Isusom.

Evanđelist nas dovodi k Isusu koji evangelizira silno mnoštvo. Ulazi u Petrovu lađicu i iz nje naviješta riječ. Divna je to slika Crkve, koju će Krist osnovati. Iz nje će Papa, biskupi i svećenici evangelizirati narode po svem svijetu. Lukina riječ: Sjede te iz lađe poučavaše mnoštvo, slika je onoga što Papa, biskupi i svećenici nastavljaju. Nakon pouke reče Isus Šimun: «Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov». Petar baca mreže i ulov bijaše preko svih očekivanja. Iznenaden je Petar i njegovi. A tada će Isus Šimun: «Odsada ćeš loviti ljude!» Bijaše to svečani preludij u veličajno djelo što će ga u povijesti izvoditi Pape, biskupi, svećenici i vjernici. Svi smo stigli u ovaj svijet iznenada. Svi živimo na neodređeno vrijeme i svi ćemo na kraju svog vremena izići s ovoga svijeta i pojaviti se pred sudištem Gospodnjim, da položimo račun o životu i radu. ■

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

Krštena Marija, peto dijete obitelji Matošević u Davoru

Tijekom središnjeg nedjeljnog euharistijskog slavlja, 11. studenog biskup Antun Škvorčević krstio je u svojoj rodnoj župi Davor Mariju, peto dijete u obitelji Željka i Ljiljane Matošević, te Ivana, prvo dijete u obitelji Jakoba i Marije Gelemanović. Biskup je u pozdravnoj riječi istaknuo kako je usred svakodnevnih loših vijesti, jedna od najljepših vijest o rođenju novog čovjeka u Hrvatskoj te je kazao da je došao u Davor izraziti radost, čestitku i zahvalnost roditeljima Matošević za žrtvu i ljubav koju su očitovali prihvaćanjem petog djeteta. Spomenuo je da je opredjeljenje mladih bračnih drugova za brojnu djecu posebno svjedočanstvo u Godini vjere te je pozvao okupljene vjernike na molitvu da takvih bude više u Davoru i Hrvatskoj.

U homiliji biskup je kazao kako se nekomе može učiniti da govor današnjih biblijskih čitanja

o udovicama nema nikakve veze sa slavljem dviju davoračkih obitelji koje su donijele djecu na krštenje. Protumačio je razliku između religioznosti i vjere te je istaknuo da je veličina žena udovica, kako iz prvog čitanja, tako iz evanđelja, u tome što su se odrekle ljudske sigurnosti te je jedna dijeljenjem hrane s prorokom Ilijom, a druga ubacivanjem zadnjeg novca u hramsku riznicu posvjedočila da vjeruje Bogu i na njega se posvema oslanja u svom životu. Dodao je da obitelj s petero djece nema nekih ljudskih sigurnosti za svoju budućnost te njihovo opredjeljenje za brojnu djecu mnogi smatraju nerazboritim, ali da su roditelji tim svojim činom posvjedočili svoje vjerničko pouzdanje u Boga. Čestitao je obiteljima što vjeruju Bogu i životu te na taj način postavljaju najčvršće temelje hrvatskoj budućnosti.

Sopjanska obitelj Mikić krstila šesto i sedmo dijete

U nedjelju Krista Kralja svega stvorenoga, 25. studenog biskup Antun Škvorčević pohodio je župu Sopje i u koncelecijaciji domaćeg župnika Ante Ivića, misionara Zvonka Vlaha te tajnika Josipa Homjaka predvodio svečano euharistijsko slavlje za vrijeme kojega je krstio Petra i Marka, šesto i sedmo dijete u obitelji Vlade i Marije Mikić. Biskup je izrazio radost zbog posjeta župi Sopje i to u trostrukoj prigodi: proslave svetkovine Krista Kralja, krštenja djece te završetka župnih misija u Godini vjere.

U homiliji je protumačio sadržaj i značenje svetkovine Krista Kralja svega stvorenog te naglasio razliku između Kristova kraljevstva i zemaljskih vođa. Spomenuo je kako se danas u župama biskupije vjernici upoznaju sa sadržajem Pisma hrvatskih biskupa predsjedniku hrvatske Vlade o zdravstvenom odgoju u školama koji je uveden na nedemokratski način te je oduzeo roditeljima pravo da oni odluče kakav odgoj svoje djece žele i s obzirom na spolnost. Naglasio je kako to roditeljima jamče brojni međunarodni dokumenti te da vjernici imaju pravo tražiti da se to poštuje. Kazao je kako svaki kršćanin ima pravo i dužnost boriti se za čovjekovo dostojanstvo po mjerilima Isusa Krista. Pozvao je sve prisutne da ne dopuste bilo kome da im pomrači vjeru u Isusa Krista te ih je potaknuo da se tijekom Godine vjere obnove u iskustvu molitvene snage koja se očitovala i minulih dana prigodom sudskog oslobođenja naših generala od krivnje. Na kraju homilije biskup je zahvalio roditeljima krštenika što su za mjerilo svoga ponašanja izabrali ljubav te su spremni na žrtvu prihvatili šesto i sedmo dijete u svojoj obitelji.

U Bušetini kršteni Ante i Martina Majstorović

Na drugu nedjelju došašća, 9. prosinca biskup Antun Škvorčević predvodio je u Bušetini pokraj Virovitice euharistijsko slavlje i krstio Antu i Martina, četvrto i peto dijete u obitelji Hrvoja i Blaženke Majstorović. Pozdrav mu je uputio fra Vjekoslav Kocijan. Biskup je kazao kako je došašće vrijeme koje nas podsjeća da je čovjek biće iščekivanja i nade te da je rođenje i krštenje djece s jedne strane ispunjenje određenih nada, ali s druge strane događaj koji pojačava iščekivanja da se po novim ljudskim bićima uz Božju pomoć ostvari bolja budućnost. Zahvalio je roditeljima što su prihvaćanjem brojne djece dali konkretnost hrvatskim nadama te im čestitao što nisu postali žrtve površnog hedonizma, nego su prihvatili žrtvu ljubavi koja osmišljava i ispunja radošću. Potaknuo je nazočne vjernike da iskazuju posebno štovanje Isusovoj Majci tijekom došašća razmatraju otajstvo njezina majčinstva te budu promicatelji kulture života.

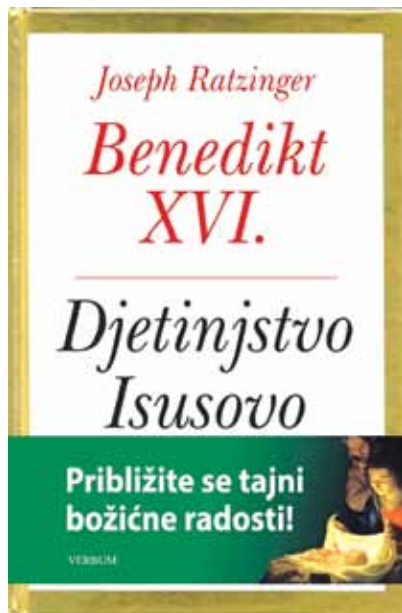
U homiliji je biskup kazao kako živimo u vremenu koje nema snažnih političkih vođa koji svo-

ju strategiju utemeljuju na jasnim vizijama sadašnjosti i budućnosti te okupljaju ljude oko projekta nade utemeljene na Bogu. Istaknuo je kako je dragocjeno što postoje mnogi pojedinci i skupine, među kojima je i obitelj Majstorović, koji vjernički u Bogu pronalaze jasnoću s obzirom na svoj život i poslanje, ne dopuštajući da im suvremeni modni trend jednodimenzionalnog čovjeka, svedenog na proizvođača i potrošača, pomuti pogled i oduzme slobodu odlučivanja te se opredjeljuju za služenje životu na najbolji način. Istaknuo je da se s njihovim pristupom ne slažu oni koji ostaju na plitkoj površini svoga ljudskog života, ali da je hrabrim proročkim obiteljima uvijek zadovoljstvo što su suradnice s Bogom i što žive u skladu s onim što im ljubav kaže, a ne sebičnost. Pozvao je nazočne da tijekom vremena došašća provjeravaju i izoštavaju argumente Božje i razloge srca za prava životna opredjeljenja te je poželio da im u tom pomogne Isusova Majka.

Pavle Primorac o knjizi pape Benedikta XVI. »Djetinjstvo Isusovo«

Iz knjige progovara autor koji ima iskustvo Kristove blizine

U vremenu kada je Isus Krist – Bog-čovjek i Spasitelj svijeta hodao ovom zemljom mnogi su se, promatrajući ga pitali tko je zapravo on, odakle dolazi i kako je njegovo poslanje. Mnogi su ga gledali sa skepsom, mnogi su mu bili neprijatelji, dok su ga opet mnogi prihvatili, ljubili i usvojili njegovu riječ kao Božansku.

Odakle si ti?

Mnogi su pitali Isusa: „Odakle si ti?“ Jedni su u njemu gledali običnoga priprostoga drvodjelju iz neuglednog galilejskog seoceta po imenu Nazaret. S druge strane, drugi su ga pak u njemu prepoznavali i gledali puninu Proroštva i Onoga koji ima doći na svijet. Tko je to Isus Krist, odakle dolazi govore nam evanđelja koja nam daju jasnu poruku o njemu. Ali o tome nam govori i dvijetisućljetna povijest Crkve u kojoj je On trajno prisutan. Veliki doprinos našem vremenu o tome tko je Isus Krist, odakle je došao dali su mnogi crkveni naučitelji, mnogi sveci, pape i biskupi. A nećemo se prevariti ako kažemo da je taj isti veliki doprinos dao naš predragi papa Benedikt XVI. svojom novom knjigom Djetinjstvo Isusovo.

Dolazak s neba

Papa u ovoj knjizi ne progovara samo kao učitelj vjere i teolog, nego i kao osoba koja ima duboko iskustvo Kristove blizine, njegove snage koja nadahnjuje i njegove ljubavi. Tako progovara papa. On želi jasno naglasiti da je Isus onaj koji dolazi odozgor, s neba. Dok ga mnogi sumnjičavo i danas promatraju, govore o njemu kao nekoj iluziji, nijeću mu božanstvo, papa u današnje vrijeme neustrašivo progovara – „Krist je Bog“. A o tome nam najsnažnije svjedoči i Kristovo djetinjstvo. Kao izvore za svoj izvrstan teološki uradak papa koristi biblijske tekstove

koji se zovu – testimonija. Testimonija je teološki naziv za starozavjetne biblijske tekstove koji nam govore o dolasku Mesije i o svemu onome što se ima zbiti. Tu je svakako prisutno proroštvo Izaije, Miheja, Jeremije. Drugi, vrlo bitni izvor kojim se papa služi jesu apostolski i crkveni oci koji su izravno od apostola primili svjedočanstvo vjere u Isusa Krista. Tu posebno treba naglasiti Ireneja Lionskog, Ivana Zlatoustog, Ignacija Antiohijskog koji na dubok i nadahnjujući način govore o Kristu i njegovom podrijetlu.

Teološka i povijesna istina

Papa smireno, razumno i teološki razlaže u svojoj knjizi sve biblijske detalje koji se odnose na tajnu i događaj Utjelovljenja. Papa prije svega govori o podrijetlu Isusovu i naglašava o njegovom poslanju s neba. Govori nadalje o suodnosu i navještaju rođenja Ivana Kristitelja kao Isusove Preteče, gdje se posebno naglašava navještaj Ivanova rođenja, navještaj Isusova rođenja Mariji. Važno je naglasiti da papa jedan dio knjige posvećuje Isusovom djevičanskom rođenju. Na temelju jasnih teoloških postavki on naglašava da nije riječ o nikakvom mitu, nego o sasvim jasnoj teološkoj i povijesnoj istini.

Simbolika svih naroda

Poglavlje koje govori o Isusovom rođenju u Betlehemu obuhvaća teološku obradu rođenja u Lukinom evanđelju i Isusovo prikazanje u Hramu. Jedan poseban dio papa posvećuje mudracima s Istoka i bijegu u Egipat. U tom poglavlju papa naglašava teološko značenje zvijezde koja mudracima služi kao znak da pronađu novorođenoga Spasitelja i poklone mu se, te mu prinesu darove. Mudraci koji se spominju u evanđelju i koji se ničice klanjaju novorođenome Djetetu, simbolika su svih naroda svijeta i znak da je Isus Spasitelj koji je došao na ovaj svijet potražiti i spasiti izgubljeno, te otvoriti obzorja svoje ljubavi svakome čovjeku.

Molitveno čitanje

Isus je već od samoga početka svojega ozemaljskoga života (misterija Utjelovljenja i Rođenja) trpio odbacivanje, osporavanje, križeve, bijeg, što posebno svjedoči događaj bijega u Egipat. K tome, valja naglasiti, da bi kršćanin ušao u tajnu Kristova utjelovljenja i shvatio odakle je Isus zapravo došao, nužno je i potrebno molitveno čitati evanđeoske tekstove koji govore o Isusovom rođenju. Samo tako će se moći dublje razumjeti ova knjiga. Papa ovdje piše jednostavnim stilom koji je svakome dostupan. Svatko ga može razumjeti i na temelju toga razumijevanja primiti duhovno obogaćenje koje će ga uzdići prema još većem stupnju duhovnoga posvećenja, te rasta u milosti i svetosti. Štoviše, nećemo pretjerati ako ka-

Petnaesti jubilej „Hodočašća u došašće“ u Pakracu

Prepoznatljiv duhovni događaj

U župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Pakracu 15. prosinca održan je jubilarni 15. festival duhovne glazbe „Hodočašće u došašće“. Skupina mladih okupljenih oko župnog sastava „Vita nova“ pokrenula je 1998. godine festival duhovnih skladbi u sklopu župnih adventskih događanja. Uoči ovogodišnjeg glazbenog dijela festivala okupljeni izvođači i domaćini slavili su misno slavlje koje je glazbom animirao zbor Sv. Dominik Savio iz Župe Pohoda Blažene Djevice Marije iz Sirača, a propovijedao je župnik istoimene župe don Stjepan Pasarić. Na početku slavlja okupljenima se obratio domaći župnik msgr. Matija Juraković koji je pozdravio sve okupljene izvođače iz raznih dijelova Hrvatske te primijetio kako je malo župno događanje Bogu na slavu postalo važan i prepoznatljiv duhovni i kulturni događaj u gradu Pakracu. Ujedno je zahvalio svima koji su na bilo koji način pomogli organizaciji i realizaciji Festivala, a posebno je istaknuo dugogodišnju voditeljicu Marinu Mladenović – Franješević, te Dubravka Kotorca, voditelja sastava Vita nova koji je podnio najveći teret organizacije. Župnik Juraković je također zahvalio i Gradu Pakracu koji je generalni pokrovitelj Festivala te Hrvatskom katoličkom radiju kao glavnom medijskom pokrovitelju.

„Hodočašće u došašće“ je festival pozivnog karaktera, koncertnog tipa, a ove godine su s po tri skladbe nastupili: zbor Lira iz Starog Petrovog Sela, Davor Terzić iz Rovinja, „Nebeski znak“, iz Nove Gradiške, Zvonimir Kalić iz Vrpolja, Danijela Sisgoreo Morsan i Ružica Nedić iz Zagreba te domaćin „Vita Nova“ iz Pakraca. Na kraju izvođačkog dijela festivala svi izvođači izveli su adventsku pjesmu „Visom leteć“ nakon čega je uslijedilo druženje okupljenih uz pjesmu i bogatu slavonsku trpezu u prostorijama Župe. (Z.Z. • Snimio: Slavko Nedić)

žemo da svako naše novo saznanje o Isusu Kristu, našem Bogu i Spasitelju iz Nazareta, našem prijatelju, može nas uzdići na veću razinu duhovnosti. Stoga vam ovu knjigu, publiciranu u izdanju Verbuma od srca preporučujem uz najljepše želje za sretan i blagoslovljen Božić.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Vjekoslav Marić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Svake godine Isusova štalica je drugačija

Piše: Višnja Mikić • Snimio: Duško Mirković

Bogu se može služiti i slaviti ga na bezbroj načina. Policajac i vatrogasac, četrdesetosmogodišnji Darko Turković iz župe Nova Kapela čini to među ostalim kroz umjetnički rad oblikujući drvo, glinu, gips, stare panjeve, slikajući te uređujući jaslice u novokapelačkoj župnoj crkvi Blažene Djevice Marije.

– Prije više od 30 godina osmislio sam „otvorene jaslice“ u centru mjesta, a godinama s grupom prijatelja uređujem jaslice u našoj crkvi. Većina ideja dolazila je od tadašnjeg župnika Nikole Jušića, a mi smo onda njegove prijedloge i zamisli realizirali, svake godine sve ljepšim jaslicama – kaže Darko koji se posebno sjeća ratne 1991. godine kada je i

sam bio dragovoljac Domovinskog rata. Jaslice su tada bile najdrugačije: uz štalicu, svetu obitelj i uobičajeni prikaz svete Badnje noći, ispred oltara su bili istaknuti mali križevi i grobovi mladića novokapelačke župe koji su u slobodu Hrvatske ugradili svoje živote.

– Jedne godine uredili smo prave šokačke jaslice, pa se tu našao i kukuruz, slavonski đeram i drugi detalji specifični za naš kraj. Okušali smo se u izradi jaslaca od svile i suhog cvijeća, a mahovina i drvo, posebna su priča. S dečkima sam često radio najmanje tjedan dana na pripremi štalice i jaslaca. Dečki su znali, tražeći odgovarajuće panjeve, propješačiti teren uz potok od Nove Kapele do Lipovca tako da bismo se nahodali, ali ništa nije bilo teško – ističe Darko koji se okušao i u izradi likova sv. Vinka Paulskog, sv. Antuna pustinjaka, sv. Klare i drugih svetaca. Oltarna slika kapelice u Domu za stare i nemoćne „Sveti Vinko Paulski“, uz župni dvor, također je Darkov uradak. U njegovom obiteljskom domu uz različite njegove slike vidjeli

smo i dijelove namještaja koje je sam rezbario.

Ovaj policajac, umjetnik od 1981., je i vatrogasac, 12 godina bio je zapovjednik DVD-a, čak i predsjednik, bio je član Općinskog vijeća u njegovom prvom sazivu, član je uprave NK „Slavonac“ Nova Kapela. Uz veliku obljetnicu Nogometnog kluba, osmislio je i postavio izložbu o novokapelačkim sportskim i uspješnim nogometnim godinama. Darkove četiri slike bile su na izložbi MUP-a u Zagrebu. Iako radi u smjenama i nema puno vremena za obitelj, ni za druge obveze, nikada mu nije teško učiniti nešto za župu. Obitelj je redovita na svetim misama, a ako Darka „kači“ smjena nedjeljom, njegovi ga prate molitvom i čekaju da im se pridruži nakon posla i tako predahne u krugu najmilijih. ■

JELENA BIJUKLIĆ IZ DONJE MOTIČINE POLA JE STOLJEĆA ZA ORGULJAMA

Bez orgulja i zbora ne bi bila potpuna osoba

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Prije 50 godina, točnije 25. studenog 1962. godine Jelena Bijuklić je prvi puta zasvirala u crkvi Svih Svetih u Donjoj Motičini, filijali Župe sv. Antuna Padovanskog u Našicama. I od tada pa sve do danas Jelena svoju obvezu s radošću ispunjava. Njezinu žrtvu, vjernost služenja Crkvi kroz sviranje i ustrajnost nagradio je i biskup dr. Antun Škvorčević koji joj je na susretu zborova biskupije uručio Zahvalnicu Požeške biskupije.

Jelena je rođena je 23. siječnja 1948. godine u Donjoj Motičini, od oca Marijana i majke France r. Martinović kao treće djeteta u obitelji. Djetinjstvo je provela u obitelji u kojoj se vjera istinski živjela pa se vjerojatno već tada u njoj rodila ljubav za svoju Crkvu i za služenje Bogu onako kako je znala. U svojoj 14-oj godini osjetila je ljubav prema glazbi i posebno prema pjevanju pa je zamolila svoju tetu, majčinu rođakinju č.s. M. Juliju Martinović iz reda Kćeri Božje ljubavi da je podučava sviranju na orguljama. S. Julija bila je profesorica glazbe u Zavodu sv. Josipa u Sarajevu, ali je tih godina boravila u roditeljskom domu zbog progona redovnica. Na blagdan Bezgrešnog začeća Marijina 1961. godine Jelena je prvi puta sjela za orgulje i započela učenje osnova glazbe pod budnim i strogim okom s. Julije. Osam mjeseci kasnije svira tzv. malu misu, odnosno dječju, a na blagdan Krista Kralja 1962. godine, svira i svoju prvu „veliku misu pjevanu“.

Dvije godine kasnije udaje se za Martina Bijuklića, također iz Donje Motičine i počinje svoj život supruge i

majke, mukotrpno radeći i pomažući svom suprugu. Rodilo im se sedmero djece od kojih je na životu ostalo četvero: Anica, Jelena, Mirko i Petar. Ima 11-ero unučadi od kojih su čak tri unuke naslijedile bakinu ljubav za glazbu i danas sviraju klavir. Jelena je kao najmlađa kćerka ostala živjeti sa svojim roditeljima koji su joj bili velika pomoć pri odgoju djece, ali i podrška u njezinoj velikoj ljubavi, sviranju i vođenju zbora. Brinula se o njima do njihove smrti, kao i o stricu svoga muža i tako mu pružila obitelj koju nikada nije imao. Naravno, sve ove godine velika podrška bio joj je i nje-

zin suprug Martin koji ju je hrabrio u kriznim trenucima, jer je znao da bez svoga zbora i svojih orgulja ona ne bi bila potpuna osoba. To je neodvojivi dio njenog života i življenja. Godinama je predvodila i molitvu na različitim deveticama i pobožnostima.

Svi ovi plodovi ne bi bili mogući bez iskrene vjere, pouzdanja u Boga, njegovu pomoć i zaštitu, ali i zagovora Majke Marije na čiji je blagdan sjela prvi puta za orgulje. Mješoviti zbor danas broji 30-ak članova koji zajedno sa svojom „tetom Jelicom“ slave i proslavljaju Boga svojim pjevanjem. ■

